

«Ὁ λόγος ὃν ἀκούετε οὐκ ἔστιν ἐμός ἀλλὰ τοῦ πέμψαντός με Πατρὸς». «Ἰωάν. 14:24»

«Καὶ ἐπλήσθησαν ἅπαντες Πνεύματος Ἁγίου, καὶ ἤρξαντο λαλεῖν ἐτέρας γλώσσαις». «Πράξεων 2:4»

ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

VOICE OF ORTHODOXY

ΕΠΙΣΗΜΟΣ ΕΚΔΟΣΙΣ ΙΕΡΑΣ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗΣ ΑΥΣΤΡΑΛΙΑΣ
Συντάσσεται ὑπὸ Ἐπιτροπῆς, προνοία τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου
242 Cleveland St., Redfern, 2016. Tel. 9698 5066

OFFICIAL PUBLICATION OF THE GREEK ORTHODOX
ARCHDIOCESE OF AUSTRALIA
Ἐτησία Συνδρομή — Annual Subscription \$ 20.00

VOLUME 25 No 8

Print Post Approved PP 24555000018

Τεύχος 283

Αύγουστος - August 2003

ΣΙΝΑ ΚΑΙ ΘΑΒΩΡ

Υπό Ἀρχιεπισκόπου Αὐστραλίας Στυλιανού

Δύο βουνά, δύο κορυφές. Πρό πάντων ὅμως δύο Κορυφώσεις! Ἡ ἀγωνία καὶ ἡ ἀναζήτηση τοῦ «προσώπου» καὶ στίς δύο περιπτώσεις. Κάτω ὅμως ἀπὸ τελείως διαφορετικὲς συνθήκες. Καὶ ἀπὸ δύο δραματικὰ ἄνισους Ἴχνευτές. Μόνο κοινὸ στήν ἀναζήτηση, καὶ στίς δύο περιπτώσεις, ἡ φλεγόμενη **ψυχή**, καὶ ὁ **ἀριθμὸς** τῶν **τεσσαράκοντα** ἡμερῶν καὶ νυκτῶν τῆς ἀγωνίας, τῆς δοκιμασίας καὶ τῆς προσμονῆς.

Τὸ «**τεσσαράκοντα ἡμέρας καὶ τεσσαράκοντα νύκτας**» συμβολίζει βέβαια, ὡς γνωστὸν, στήν ἀποκαλυπτικὴ γλώσσα τῆς Γραφῆς, τὸ ἔσχατο ὄριο τῆς **ἐντάσεως**. Τὸ «μὴ περαιτέρω» τῆς **ἐγκαρτερήσεως**. Τὸν ὑψιστο βαθμὸ τῆς ἐλπίδας καὶ τῆς **ἐπικλήσεως**.

Τέτοια «κορυφαία» αἰσθήματα καὶ συναισθήματα χαρακτηρίζουν τὸν ἀνθρώπινο **ψυχισμό** στήν ἀκεραιότητά του, πρῶγμα πού γίνεται μονάχα ὅταν ἡ **ἐλκτική**, δηλαδή ἡ **θελκτική**, δύναμη ἀσκεῖται ἀπὸ **πρόσωπο** σὲ **πρόσωπο**.

Πρόκειται γιὰ τὴ σχέση τοῦ «ἐγώ» πρὸς τὸ ἔναντι «ἐσύ», ὅσο ἀπόμακρο κι' ἂν νοῆται. Καὶ γι' αὐτὴ τὴ σχέση, πού εἶναι καθαρὰ «ἐρωτικὴ» στήν εὐρύτερη καὶ βαθύτερη ἐννοιά της, ἔκαμε λόγο τόσο καίρια στὰ νεώτερα χρόνια ὁ γνωστὸς θρησκευτοφιλόσοφος Martin Buber.

Ὅταν δὲν πρόκειται γιὰ **διαπροσωπικὴ** σχέση, δηλαδή ὅταν τὸ «ζητούμενο» εἶναι ἓνα ἀπρόσωπο **στοιχεῖο**, ὅπως π.χ. τὸ «ἐξαγόμενο» μιᾶς χημικῆς ἐνώσεως ἢ ἡ «ἰσορροπία» μιᾶς μαθηματικῆς ἐξίσωσης, τότε ἀσφαλῶς δὲν ἔχει καμμιά θέση ὁ πυρετὸς τῆς «ἐντάσεως» καὶ τῆς «ἐγκαρτερήσεως», πόσο μᾶλλον τῆς «ἐλπίδας» καὶ τῆς «ἐπικλήσεως».

Μέσα σ' αὐτὲς τίς «**συντεταγμένες**» πού ὀρθώνονται, ἄλλοτε περισσότερο κι' ἄλλοτε λιγότερο αἰσθητές, μπροστὰ στήν ἀνθρώπινη περιπέτεια, καθὼς ἐξελίσσεται ἐν χρόνῳ εἰς ἀναζήτηση τοῦ «**προσώπου**», θά πρέπει νά δοῦμε καὶ τὸ φαινόμε-

SINAI AND TABOR

By Archbishop Stylianos of Australia

Two mountains, two peaks; but most of all, two Culminations! The agony and the quest of the “person” in both cases; but under entirely different circumstances –and by two dramatically unequal Pathfinders. The only common thing in regard to the quest in both cases is a blazing **soul** and the **number** of the **forty** days and nights of agony, trial, and expectation.

In the apocalyptic language of the Bible, the phrase “**forty days and forty nights**” symbolises, of course, the ultimate limit of **tension**. The “no further” of **patience**. The highest degree of **hope** and **appeal**.

Such “crowing” sentiments and emotions characterise the integration of the human **psyche**, something that takes place only when the power of **attraction**, that is, of **charm** is exercised by a **person** on another **person**.

This is about the relation between “I” and the opposite “you”, however remote the latter may be. And for this relation, which is purely “erotic” in the broader and more profound sense of the word, the well-known religious philosopher Martin Buber has spoken so pointedly in our times.

But when it is not about an **inter-personal** relation, that is, when the issue is an impersonal **element**, as for example the “conclusion” of a chemical reaction or the “balance” of a mathematical equation, then of course there is no place for the fever of “tension” and “patience” or, even more, of “hope” and “appeal”.

It is within these “**coordinates**” that rise sometimes higher and sometimes lower, in the face of the human adventure, and while the quest for the “**person**” evolves in time, that we have to view the content of the apocalyptic “dialogue”. Not only on **Sinai** and **Tabor**, which stand for mankind as unrivalled **culminations**, but also on the **flat** desert, where Christ Himself was tested by Satan, in a painful state of ultimate humility.

To begin with we will have to consider the Vesper readings of the Transfiguration of the Lord, to see how

νο τῆς ἀποκαλυπτικῆς «στιχομυθίας», ὄχι μονάχα στό **Σινᾶ** καί στό **Θαβώρ**, πού ὑπῆρξαν γιά τόν ἄνθρωπο ἀπαράμιλλες **κορυφώσεις**, ἀλλά καί στήν **ἐπίπεδη Ἔρημο**, ὅπου ὁ ἴδιος ὁ Χριστός δοκιμάσθηκε ἀπό τόν Σατανᾶ, σέ ὀδύνη ἐσχάτης ταπεινώσεως.

Κατ' ἀρχήν θά χρειασθεῖ νά προσέξουμε τά Ἐναντιώματα στόν Ἑσπερινό τῆς Θείας Μεταμορφώσεως, ὅπως σχετίζονται τό ἓνα μέ τό ἄλλο, καί ἐν συνεχείᾳ θά τά συμπληρώσουμε μέ τήν ἀναφορά εἰς τούς «πειρασμούς» τοῦ Κυρίου ἐν τῇ Ἐρήμῳ.

Ὅταν ὁ Μωϋσῆς καλεῖται ἀπό τή φωνή τοῦ Θεοῦ νά ἀνεβεῖ εἰς τό Ὄρος Σινᾶ γιά νά λάβει «**τά πυξία τᾶ λίθινα, τόν νόμον καί τάς ἐντολάς**» (Ἐξοδ. 24,12), δέν κάνει ἀπλῶς ὑπακοή. Κυριολεκτικά φλέγεται γιά ἄμεση γνωριμία μέ τόν Θεό. Καί δέν ἦταν αὐτός ὁ «καῦμός» μιά εὐσεβιστική ἀπλῶς διάθεση «αὐταρέσκειας». Πρό πάντων ἦταν δίψα γιά ἐπιβεβαίωση ἄνωθεν τῆς ἀποστολῆς του, χάριν τοῦ λαοῦ: «**Εἰ οὖν εὗρηκα χάριν ἐναντίον σου, ἐμφάνισόν μοι σεαυτόν, ἵνα γνωστῶς ἴδω σε, ὅπως ἂν ᾧ εὕρηκῶς χάριν ἐνώπιόν σου, καί ἵνα γνῶ, ὅτι λαός σου τό ἔθνος τό μέγα τοῦτο**» (Ἐξοδ. 33,13).

Ἄφου ὁ Θεός δέν ἀρνεῖται τό αἶτημα, ὁ Μωϋσῆς γίνεται ἀκόμη πιό ἀπαιτητικός: «**Δεῖξόν μοι τήν σεαυτοῦ δόξαν!**» Ἀπό τήν ἀπάντηση πού δίνει ὁ Θεός, συμπεραίνουμε τί ἦταν τό πραγματικό περιεχόμενο τοῦ αἰτήματος. Προφανῶς ζητοῦσε ὁ Μωϋσῆς μιά ὀριστική βεβαιότητα, ὅτι μετά τήν «αὐτοαποκάλυψη» τοῦ Θεοῦ, δέν θά ὑπῆρχαν πιά ἀπορίες, μήτε ἀμφιβολίες, μήτε δισταγμοί.

Ἄν ὅμως ἡ «αὐτοαποκάλυψη» τοῦ Θεοῦ πρὸς τόν ἄνθρωπο ἐξαντλοῦσε τό **μυστήριον** τοῦ προσώπου, τότε ἡ ἐλευθερία –πού εἶναι ἡ πραγματική **δόξα** τοῦ προσώπου– θά εἶχε διά παντός «δεσμευθεῖ». Καί μιά «δεσμευμένη ἐλευθερία», θά ἦταν ἀντίφαση ἤδη στοὺς ὅρους, ἢ, ὅπως ἀλλοιῶς λέμε, «ἓνα στρογγυλό τετράγωνο»!

Γι' αὐτό ὁ Θεός σπεύδει ἀμέσως νά «προσγειώσῃ» τόν Μωϋσῆ, δηλώνοντάς του τό **ἀνεξιχνίαστο** μυστήριον πού θά ὑπάρχει **πάντα** ἀνάμεσα στόν ἄνθρωπο καί τόν Θεό. Ἕνα μυστήριον πού ἡ **ἀγάπη** (ἢ **χάρις**) τοῦ Θεοῦ θά τό κάνει γιά τόν ἄνθρωπο ὄλο καί πιό «οἰκεῖο», ὄχι ὅμως «κατανοητό».

Αὐτή τήν ἀλήθεια σημαίνουν οἱ λόγοι: «**Ἐγὼ παρελεύσομαι πρότερός σου τῇ δόξῃ μου, καί καλέσω τῷ ὀνόματί μου, Κύριος ἐναντίον σου· καί ἐλεήσω, ὃν ἂν ἐλεῶ, καί οἰκτιρήσω ὃν ἂν οἰκτίρω**» (Ἐξοδ. 33,19).

Σ' αὐτοὺς τούς λόγους πού ἂν προσέξουμε καλά εἶναι μιά ἐκτενέστερη μορφή τοῦ λακωνικοῦ

they relate to each other, and then we will supplement them with the “temptations” of the Lord in the Desert.

When Moses is called by the voice of God to ascend Mount Sinai in order to receive “**the stone tablets, with the law and the commandments**” (Exod. 24: 12), he does not simply obey. He is literally on fire for a direct encounter with God. And this “yearning” was not just a pietistic attitude of “self-complacency”. Most of all it was a thirst for confirmation from above in regard to his mission to the people: “**If I have found favour in Your sight, reveal Yourself to me, so that I can see You clearly, and be sure that I have found favour in Your sight, and know that this great nation is Your people**” (Exod. 33: 13).

Since God does not reject the request, Moses becomes more demanding: “**Show me Your glory!**” From the answer that God gives we can infer what the real content of the request was. Presumably Moses was asking for a final assurance, in the sense that after the “self-revelation” of God there would be no **uncertainties**, nor **doubts**, nor **hesitations**.

If God’s “self-revelation” to humanity, however, was to exhaust the **mystery** of the **person**, then **freedom** –which is the real **glory** of the person– would have been “bound” for ever. But a “bound freedom” would be a contradiction in terms, or, as we say otherwise, “a round quadrangle”!

That is why God hastens to “bring” Moses “down to earth” declaring to him the impenetrable mystery that will **always** stand between the human person and God; a mystery which the **love** (grace) of God will make for man more and more “**familiar**”, but not “**comprehensible**”.

This is the truth signified by the following words: “**I will pass before you in My glory and I will utter My name, the Lord, in front of you. And I will show mercy to whom I will show mercy, and I will have pity on whom I will have pity**” (Exod. 33: 19).

To these words – which if we consider closely are an expanded version of the laconic “**I am the One who is**” (Exod. 3: 14) – is added now the nearly disappointing statement on the part of God: “**You shall not be able to see My face; for no man shall see My face and live**” (Exod. 33: 20). We will not comment on this statement here. We will say, however, that instead of implying a threat of **death**, in effect it opens up the horizons of true **life** and communion with the living God. And it seems that Moses sensed in advance the loving kindness hidden within God’s omnipotence and so obeyed without a second thought. That is, he accepted to be covered by the hand of God in a crevice and to be content with seeing the “back” of God, once He would have passed in front of him: “**and I will remove My hand and then you will see My back**” (Exod. 33: 23).

«Ἐγὼ εἰμί ὁ ὢν» (Ἔξοδ. 3,14)– προστίθεται τώρα ἡ σχεδὸν ἀπογοητευτικὴ δήλωση τοῦ Θεοῦ «οὐ δυνήσῃ ἰδεῖν τὸ πρόσωπόν μου· οὐ γὰρ μὴ ἴδῃ ἄνθρωπος τὸ πρόσωπόν μου καὶ ζήσεται» (Ἔξοδ. 33,20). Δέν θὰ σχολιάσουμε ἐδῶ αὐτὴ τὴν δήλωση. Θὰ πούμε ὅμως ὅτι, ἀντὶ νὰ σημαίνει ἀπειλὴ θανάτου, ἀνοίγει κατ' οὐσίαν ὀρίζοντες ἀληθινῆς ζωῆς καὶ κοινωνίας μέ τὸν ζῶντα Θεό. Καί φαίνεται ὅτι ὁ Μωϋσῆς προαισθάνθηκε αὐτὴ τὴν φιλανθρωπία πού κρύβει ἡ Παντοδυναμία τοῦ Θεοῦ, γι' αὐτό καὶ πειθάρχησε ἄνευ ἐτέρου. Δέχθηκε δηλαδὴ νὰ σκεπασθεῖ ἀπὸ τὸ χέρι τοῦ Θεοῦ σὲ μιὰ πέτρινη τρύπα, καὶ νὰ ἀρκεσθεῖ νὰ δεῖ μόνο τὰ «ὀπίσω» τοῦ Θεοῦ, ἀφοῦ θὰ εἶχε παρέλθει: «καὶ ἀφελῶ τὴν χεῖρα μου, καὶ τότε ὄψει τὰ ὀπίσω μου» (Ἔξοδ. 33,23).

Ἵπενθυμίζουμε ἐδῶ, ὅτι οἱ Πατέρες ἐρμήνευσαν τὴν φράση «τὰ ὀπίσω μου» ὡς ἀναφερόμενη εἰς τὰ «ἔργα» τοῦ Θεοῦ, τὰ ὁποῖα ὀφείλει νὰ γνωρίσει πρῶτα καὶ νὰ ἐκτιμήσει ἀνάλογα ὁ ἄνθρωπος. Γιατί, μέσα ἀπὸ τὰ ἔργα Του θὰ προσεγγίσει ἀσφαλέστερα τὴν ἀόρατη δόξα τῆς θεότητος.

Ἴχοντας ἔτσι λάβει τὸν ὀρθὸ «προσανατολισμό» στὴν ἀναζήτηση τοῦ Θεοῦ, μπορούσε ὁ Μωϋσῆς στὴ συνέχεια νὰ βιώσει μέ τὴν πρέπουσα «εὐλάβεια» καὶ «καρτερία», τὴν ὁδὸ τῆς θεογνωσίας, ὅπως τὴν ἔχει ὀρίσει ἡ θεία Βουλή: «Καὶ εἰσῆλθε Μωϋσῆς εἰς τὸ μέσον τῆς νεφέλης... καὶ ἦν ἐκεῖ ἐν τῷ ὄρει τεσσαράκοντα ἡμέρας καὶ τεσσαράκοντα νύκτας» (Ἔξοδ. 24,18).

Ἰνάλογα «παλέσματα» βλέπουμε καὶ στό βίο τοῦ Προφ. Ἰλίας, πού εἶναι τὸ ἄλλο πρόσωπο τὸ ὁποῖο εἶδαν οἱ τρεῖς Μαθητὲς νὰ στέκεται πλάι στὸν Χριστό, κατὰ τὴν στιγμή τῆς Θείας Μεταμορφώσεως. Κι' ὁ Ἰλίας εἶχε ἀγωνισθεῖ νὰ δεῖ τὴ δόξα τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ νὰ θριαμβεύει καὶ νὰ ἐξαφανίζει τὰ εἰδῶλα ἀπὸ τὸν λαὸ τοῦ Ἰσραὴλ. Καὶ στὴ δική του πορεία, μετὰ ἀπὸ θαυματουργικὴ διατροφή, κατ' ἐντολήν Ἀγγέλου, βλέπουμε πάλι τὸν συμβολικὸ ἀριθμὸ ἡμερῶν καὶ νυκτῶν: «Καὶ ἔφαγε, καὶ ἔπιε, καὶ ἐπορεύθη ἐν τῇ ἰσχύϊ τῆς βρώσεως ἐκείνης τεσσαράκοντα ἡμέρας καὶ τεσσαράκοντα νύκτας ἕως ὄρους Χωρήβ» (Βασ. Γ' 19,8).

Ἰστερα ἀπὸ τὰ πῖο πάνω, θὰ μπορούσε κανεὶς βασιμῶς νὰ ὑποθέσει, ὅτι στὴν ἀναζήτηση τῆς δόξας τοῦ Θεοῦ –ὅπως τοῦλάχιστον τὴν ἐξέφρασαν ὁ Μωϋσῆς καὶ ὁ Ἰλίας– δέν θὰ ἴταν δυνατόν νὰ φαντασθῶμε πανηγυρικώτερη «ἀπάντηση» ἀπ' αὐτό τὸ ἴδιο τὸ γεγονὸς τῆς Θείας Μεταμορφώσεως.

Ποιὰ στιγμή θὰ μπορούσε νὰ εἶναι λαμπρότερη καὶ μεγαλειωδέστερη, ἀπὸ ἐκείνη τὴν ἐκτυφλωτικὴ δόξα τῆς Μεταμορφώσεως, ὅπως τὴν περιγράφει

At this point we should remember that the Fathers have interpreted the phrase “back” as referring to the “works” of God, which first of all humanity has to realise and value accordingly, because it is through His works that humanity will approach more safely the invisible glory of the divine.

Having thus acquired the correct “orientation” in his quest for God, Moses could then experience with the proper “piety” and “endurance” the way of knowing God, as the divine Will has determined it: **“And Moses entered into the midst of the cloud ... and he was there upon the mountain for forty days and forty nights”** (Ex. 24: 18).

A similar “wrestling” can be seen in the life of Elijah the Prophet, who is the other person seen by the three Disciples standing next to Christ during the moment of the Divine Transfiguration. Elijah also had strived to see the glory of the true God triumphing over and eliminating the idols from amongst the people of Israel. In his case, as well, after a miraculous feeding at the command of an Angel, we see again the symbolic number of days and nights: **“And he ate and drank and with the strength of that food he went forty days and forty nights until he came to Mount Horeb”** (1 Kings 19: 8).

After all the above one could suppose soundly that in the quest for the glory of God – at least as Moses and Elijah expressed it– it would not be possible to imagine an “answer” more celebratory than the very fact of the Transfiguration of the Lord.

What moment could be regarded as more splendid or greater than the dazzling glory of the Transfiguration, as described by the Gospel: **“And his face shone like the sun, and his clothes became dazzling white”** (Mt. 17: 2).

Nevertheless, this **instant** glory, that is, the “short-lived character” of the apocalyptic moment, as well as the fact that this experience was a “privilege” only for three Disciples, speak emphatically for the fact that the experience of Tabor cannot be regarded as the **cardinal** revelation of the true glory of the Incarnate God. It was just a “pedagogic” concern on the part of the Lord to protect His Disciples from the imminent “scandal” of His Passion: **“... so that having seen your wonders they would not falter at the sight of your passion”** (*Idiomelon Hymn* of the Transfiguration).

On another occasion we have drawn out the significant fact that throughout the ages the Church has characterised the God-man as her “Groom”, not in the context of the instant glory and shine on Mount Tabor, but primarily and chiefly in the context of His “extreme humility”. That is, when the Church came to know Christ in His ultimate self-renunciation, wearing a crown of thorns, a slave of His love for humankind. Thus we can say that as in the case of humanity’s per-

τό Εὐαγγέλιο: «Καί ἔλαμψε τό πρόσωπο αὐτοῦ ὡς ὁ ἥλιος, τά δέ ἱμάτια αὐτοῦ ἐγένετο λευκά ὡσεὶ τό φῶς» (Ματθ. 17,2).

Ἐν τούτοις, ἡ **στιγμαία** αὐτή δόξα, δηλαδή τό «βραχύβιο» τῆς ἀποκαλυπτικῆς στιγμῆς, καθώς καί τό ὅτι τό ἐν λόγω βίωμα ὑπῆρξε «προνόμιο» τριῶν μόνο Μαθητῶν, συνηγοροῦν κατηγορηματικά στό ὅτι ἡ Θαβώρεια αὐτή ἐμπειρία δέν θά ἦτο δυνατόν νά θεωρηθεῖ ἡ **κυρία ἀποκάλυψη** τῆς ἀληθινῆς δόξας τοῦ Ἐνανθρωπήσαντος Θεοῦ. Ἄπλῶς ἐπρόκειτο γιά «παιδαγωγική» μέριμνα τοῦ Κυρίου νά προφυλάξει τούς Μαθητάς Του ἀπό τό ἐπικείμενο σέ λίγο «σκάνδαλον» τοῦ Πάθους Του. Ὅπως ἀκριβῶς τό δηλώνει εὐστοχα ὁ λατρευτικός στίχος τῆς Ἐκκλησίας: «...ἵνα θεωρήσαντες τά θαυμάσιά σου, μή δειλιάσωσι τά παθήματά σου» (Ἰδιόμελον Μεταμορφώσεως).

Καί ἄλλοτε ἔχουμε ἐπισημάνει τό χαρακτηριστικό γεγονός, ὅτι ἡ Ἐκκλησία διά τῶν αἰῶνων ἐχαρακτήρισε ὡς «Νυμφίον» Τῆς τόν Θεάνθρωπο, ὄχι εἰς τό πλαίσιο τῆς ἐπί τοῦ Θαβωρείου Ὄρους στιγμαίας δόξης καί φεγγοβολῆς, ἀλλά, κυρίως καί προεχόντως, στό πλαίσιο τῆς «ἄκρας ταπεινώσεως». Ὅταν δηλαδή ἐγνώρισε τόν Χριστό στήν ἐσχάτη αὐτοεγκατάλειψη, μέ τόν ἀκάθιστο στέφανο, δέσμιο τῆς ἀγάπης Του γιά τό ἀνθρώπινο γένος. Ἄρα, μπορούμε νά πούμε ὅτι, ὅπως γιά τήν τελείωση τοῦ ἀνθρώπου ἰσχύει τό πρὸς τόν Ἄπ. Παῦλο λεχθέν «ἡ γάρ δύναμις μου ἐν ἀσθενείᾳ τελειοῦται» (Κορ. Β΄ 12,9), ἔτσι θά μπορούσε νά λεχθεῖ καί γιά τόν Θεάνθρωπο ὅτι «ἡ δόξα μου ἐν ἀτιμίᾳ φανεροῦται!»

Ἀνακεφαλαιώνοντας τώρα, δικαιούμαστε νά δηλώσουμε συμπερασματικά τά ἀκόλουθα:

Στήν περίπτωση πού ὁ ἄνθρωπος ἐπιζητεῖ νά δεῖ ἀμεσότερα τήν δόξα τοῦ Θεοῦ («**δεῖξόν μοι τήν σεαυτοῦ δόξαν**»!), ἡ πορεία εἶναι ἐκ τῶν **κάτω πρὸς τά ἄνω**, καί χαρακτηρίζεται ἀπό τήν ὀδύνη καί τό μαρτύριο «τεσσαράκοντα ἡμερῶν καί νυκτῶν».

Υπάρχει ὁμως καί ἡ ἀντίστροφη πορεία, ἐκ τῶν **ἄνω πρὸς τά κάτω**. Καί αὐτή τήν πραγματοποιεῖ ὁ ἴδιος ὁ Ἐνανθρωπήσας Θεός. Γιά νά παρηγορήσει τόν ἄνθρωπο, ὅτι δέν θά ἐκδηλώνεται πιά ἡ ἀγάπη Του σέ **στιγμαίαιες** καί «συμβολικές» φανερώσεις (νεφέλη, στήλη πυρός, ἄκτιστο φῶς τῆς Θαβωρείου φεγγοβολῆς κ.ἄ.), συγκαταβαίνει σέ κάθε δυνατή «ταπεινώση», γιά νά δείξει καί νά πείσει ὅτι ἔγινε ἀληθῶς «τέλειος ἄνθρωπος», χωρίς νά πάψει νά εἶναι συγχρόνως καί «τέλειος Θεός».

Αὐτός εἶναι ὁ «**Ἐμμανουήλ**» (μεθ' ἡμῶν ὁ Θεός), «ἀσυγχήτως» μέν, ἀλλά καί «ἀδιαίρετως», κατὰ τό Χαλκηδόνειο δόγμα. Σέ ἀπόλυτη ἀνταπόκριση σ' αὐτή τήν αἰώνια ἀλήθεια τῆς ἐνώσεως τῶν δύο

fection the dictum delivered to St Paul, “**for my power is made perfect in weakness**” (2 Cor. 12, 9), is valid, in the same manner it could be said in regard to the God-man that “**my glory is manifest in disgrace**”.

In conclusion we can now justifiably state the following:

When the human person wants to see the glory of God more directly (“**show me Your glory!**”), then the course is **from below to on high** and it is characterised by the pain and passion of “forty days and forty nights”.

But there is also the reverse course, **from on high to down low**. And this is realised by the Incarnate God Himself. In order to comfort humanity, that His love will not be revealed anymore in **instantaneous** and “symbolic” manifestations –a cloud; a pillar of fire; the uncreated light of Tabor, etc.– He condescends to every case of “humility” in order to show and convince that He truly became “perfect man”, without ceasing to be at the same time “perfect God”.

He is “**Emmanuel**” (God with us), “unconfused” and “undivided” according to the dogma of Chalcedon. It is in absolute agreement to this eternal truth about the union of the **two natures** within the **one person** of the God-man that we have to view the deeper meaning of the Lord’s temptations in the desert. And it is not without significance that here also the time for trial and pain is again denoted by the symbolic number “forty” (cf. Lk. 4: 1-2).

As such, the mutual quest of God and humanity led, according to the ineffable and impenetrable Will of God, and with a similar “thirst” on both sides, to the eschatological and salvific experience of **God-mankind** –and this already in the present state of life. Thus, while humanity was thirsting to see the **divine** side of the invisible Person, God was “emptying” Himself, in order to show “even in the depths of Hades” the **human** side of the “touched” God-man.

φύσεων στό **ἓνα πρόσωπο** τοῦ Θεανθρώπου, πρέπει νά δοῦμε καί τό βαθύτερο νόημα τῶν πειρασμῶν τοῦ Κυρίου εἰς τήν Ἔρημο. Καί δέν εἶναι χωρίς σημασία ὅτι, καί ἐδῶ ὁ χρόνος δοκιμασίας καί ὀδύνης εἶναι πάλι ὁ συμβολικός ἀριθμός «τεσσαράκοντα».

Ἄρα, ἡ **ἀμοβαία** ἀναζήτηση Θεοῦ καί ἀνθρώπου ὠδήγησε, κατὰ τήν ἄρρητη καί ἀνεξιχνίαστη Βουλή τοῦ Θεοῦ, μέ ἀνάλογη καί ἀπό τίς δύο μεριές «δίψα», στό ἐσχατολογικό καί σωτήριο βίωμα τῆς **θεανδρικότητας**, ἤδη ἀπό τήν παρούσα ζωή. Ἔτσι, ἐνῶ ὁ ἄνθρωπος διψοῦσε νά δεῖ τήν **θεική** πλευρά τοῦ ἀοράτου Προσώπου, ὁ Θεός «ἐκενοῦτο», γιά νά δείξει «ἕως Ἄδου ταμείων» τήν **ἀνθρώπινη** πλευρά τοῦ «ψηλαφούμενου» Θεανθρώπου.

Kosmas of Aitolia

(August 24)

Seventeen centuries after the eminent St. Paul traveled across Greece, a solitary man of God traversed the same country from border to border, sea to sea, and island to island in a magnificent religious tour de force which stoked the fires of Christianity and the flickering hopes of a people straining under the yoke of oppression and despairing of a return to their ancient culture after nearly three centuries of brutality. This rare specimen of Hellenic Christianity was named Kosmas, a man whose devotion to God and country brought about a resurgence of the Christian spirit of Greece and anticipated the revolution which was to cleanse this proud country of the vermin with which it had too long been infested.

At a time when the Christian Church had been splintered into innovating and renovating factions which eyed each other with suspicion, Kosmas was a welcome throwback to the days of the original Apostles who conceived only one Church of Jesus Christ and were not so much concerned with the wording of a sentence as they were with kneeling in prayer. The likes of Kosmas may be another seventeen centuries in coming because he was not only a priest but a prophet, scholar, patriot and miracle-worker as well, and each of these to a degree that merited sainthood.

The beginnings of Kosmas were inauspicious enough; he hailed from a village called Mega Dendron, Aitolia, where he was born in 1714, the son of a simple weaver whose wife was extremely devout and who undoubtedly influenced her son in his selection of a religious career. He was baptized Konstas and attended public schools, thereafter to be tutored by a family friend, Archdeacon Ananias. After spending some time as a teacher, Konstas decided to attend a school at the Monastery of Vatopedi on the Holy Mountain of Athos, after which he entered the Monastery of Philotheou where he was tonsured a monk and given the name Kosmas. In rapid succession he became a deacon and then priest.

Kosmas had made up his mind to do missionary work, and he could think of no better place to do so than in his homeland, particularly in the remote corners of the rugged peninsula where the lack of churches and flight from persecution had dimmed the light of Christianity.

He was determined to revitalize the Christian spirit of every isolated village of Greece and to bring back to the forlorn the age-old Hellenic pride which the Moslems had ground into the dust. He prevailed upon Patriarch Seraphim II to give him a carte blanche to travel wherever he may be needed for whatever period of time necessary for his mission, and as a preacher at large was given a Patriarchal blessing to carry out his noble purpose without interference and with complete independence of action.

In some of the more remote villages, where no priest had been seen for years, Kosmas found adults who had not been baptized, a situation which he remedied and which gave him added impetus in his crusade. When word of his valiant missionary zeal reached his old monastery, one of his fellow monks saw fit to make public Kosmas' prophetic powers. Some of his prophecies the people of the time could not comprehend, for Kosmas is not only on record as having predicted that people would be able to converse with each other even though they were miles apart (the telephone), but he also foresaw in the eighteenth century that man would devise a means of flying and while in flight unleashing a powerfully destructive force.

Over a period of twenty-five years of undiminished zeal Kosmas traveled not only throughout Greece and its beautiful islands, but he even journeyed through neighboring Albania. His prodigious feats in the name of the Lord included the founding of over 400 schools, charitable institutions and small churches in rural areas where itinerant priests could conduct the sacred liturgies as often as possible. Wherever he preached he had a habit of planting there a cross, as a result of which his crosses dotted the countryside and served as reminders to passersby that somebody cared what happened to them and that God had not forsaken them.

Kosmas had trod on some Moslem toes, and in the area of Ioannina he was arrested on spurious charges of conspiracy, found guilty, and hanged on 24 August 1779. On 21 April 1961 he was made a saint although he had been revered as one since his death in ceremonies presided over by the late Patriarch Athenagoras, who had always admired the gallant Kosmas.

ΓΙΑ ΤΟ ΟΤΙ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΥΠΟΦΕΡΟΥΜΕ ΤΟΥΣ ΠΕΙΡΑΣΜΟΥΣ ΑΤΑΡΑΧΑ ΚΑΙ ΕΥΧΑΡΙΣΤΑ*

Καλά είπε ο άββας Ποιμένας ότι τό μέτρο τής ἀρετῆς τοῦ μοναχοῦ φαίνεται στούς πειρασμούς. «Ὁ μοναχός πού προσέρχεται νά δουλέψει γιά τό Θεό ἀληθινά ὀφείλει νά ἐτοιμάσει τήν ψυχή του», ὅπως λέει ἡ Σοφία Σειράχ (Σοφ. Σειρ. 2,1) «γιά ν' ἀντιμετωπίσει πειρασμούς», ὥστε νά μήν παραξενεῦεται οὔτε νά ταράσσεται ὅταν ἔρθουν οἱ πειρασμοί, πιστεύοντας ὅτι τίποτα δέν γίνεται χωρίς τήν Πρόνοια τοῦ Θεοῦ. Καί ὅπου ὑπάρχει ἡ Πρόνοια τοῦ Θεοῦ ὅπως ὅποτε αὐτό πού συμβαίνει θά εἶναι καλό καί ὠφέλιμο γιά τήν ψυχή. Γιατί ὅσα κάνει γιά μᾶς ὁ Θεός, τά κάνει γιά τό συμφέρον μας καί ἐπειδή μᾶς ἀγαπάει καί μᾶς ἐυσπλαχνίζεται. Καί ἔχουμε καθήκον, ὅπως εἶπε καί ὁ Ἀπόστολος (Α' Θεο. 5,18) γιά καθετί νά εὐχαριστοῦμε τήν ἀγαθότητά Του. Καί ποτέ νά μήν λυπόμαστε καί νά μήν μικροψυχοῦμε γιά ὅ,τι μᾶς συμβαίνει, ἀλλά νά δεχόμαστε ἀτάραχα ὅσα μᾶς συμβαίνουν μέ ταπεινοφροσύνη καί μέ ἐλπίδα στό Θεό, πιστεύοντας, ὅπως εἶπα, ὅτι ὅσα κάνει γιά μᾶς ὁ Θεός τά κάνει ἀπό ἀγαθότητα καί ἐπειδή μᾶς ἀγαπάει καί γι' αὐτό εἶναι καλοκαωμένα. Καί ποτέ δέν εἶναι δυνατόν νά πάρουν τά πράγματα τήν καλύτερη μορφή καί ἐξέλιξή τους, παρά μόνον ἔτσι, ὅπως τά ἐπιτρέπει ὁ Θεός μέσα στό ἔλεός Του.

Ὅταν ἔχει κανεῖς ἕνα φίλο καί εἶναι βέβαιος ὅτι τόν ἀγαπάει, ἂν πάθει κάτι ἀπ' αὐτόν, ἀκόμα καί θλιβερό, πιστεύει ὅτι ὁ φίλος του τό ἔκανε αὐτό ἐπειδή τόν ἀγαπάει. Ποτέ δέν πιστεύει ὅτι ὁ φίλος του θέλει νά τοῦ κάνει κακό. Πολύ περισσότερο ἐμεῖς πρέπει νά αισθανόμαστε ἔτσι γιά τό Θεό, πού μᾶς ἔπλασε καί μᾶς ἔφερε ἀπό τήν ἀνυπαρξία στήν ὑπαρξη καί ἔγινε ἄνθρωπος καί πέθανε γιά μᾶς, ὅτι δηλαδή ὅσα κάνει γιά μᾶς τά κάνει ἀπό ἀγαθότητα καί ἀγάπη. Καί γιά μέν τόν φίλο μπορεῖ νά σκεφθεῖ κανεῖς: «Αὐτό τό κάνει, ἐπειδή μέ ἀγαπάει καί μέ λυπάται. Ὅπως ὅποτε ὅμως δέν ἔχει τόση σύνεση, ὥστε νά ρυθμίσει ὅλα τά θέματά μου μέ διάκριση καί σοφία. Γι' αὐτό, φυσικά, καί χωρίς νά θέλει μέ βλάπτει». Γιά τό Θεό ὅμως δέν μπορούμε νά τό ποῦμε αὐτό. Γιατί Αὐτός εἶναι ἡ πηγὴ τῆς σοφίας, καί γνωρίζει ὅλα ὅσα συμφέρουν τήν ψυχή μας, καί φροντίζει γιά ὅλα ὅσα ἔχουν σχέση μέ μᾶς, ἀκόμα καί γιά τά παραμικρά. Μπορεῖ ὅμως πάλι νά πεί κανεῖς καί γιά τό φίλο του: «Μέ ἀγαπάει καί μέ λυπάται καί εἶναι συνετός γιά νά ρυθμίσει τά θέματά μου μέ ἐπιτυχία. Ὅμως δέν ἔχει καί δύναμη γιά νά μέ βοηθήσει σέ ὅ,τι νομίζω ὅτι μέ ὠφελεῖ». Γιά τό Θεό ὅμως οὔτε καί αὐτό δέν μπορούμε νά τό ποῦμε. Γιατί ὅλα εἶναι δυνατά σ' Ἐκεῖνον καί δέν ὑπάρχει γι' Αὐτόν τίποτα ἀκατόρθωτο.

Ὡστε λοιπόν γνωρίζουμε γιά τό Θεό ὅτι καί

ἀγαπάει καί οἰκτίζει τό πλάσμα Του καί ὅτι Αὐτός εἶναι ἡ πηγὴ τῆς σοφίας καί γνωρίζει πῶς νά οἰκονομήσει τή ζωὴ μας, καί ὅτι δέν εἶναι γι' Αὐτόν τίποτα ἀδύνατο, ἀλλά τά πάντα ὑποτάσσονται στό θέλημά Του. Πρέπει ἀκόμα νά ξέρουμε ὅτι, ὅσα κάνει, τά κάνει γιά τό συμφέρον μας καί νά τά δεχόμαστε μέ εὐχαριστία, ὅπως εἶπαμε πρὶν, σάν ἀπὸ εὐεργέτη καί ἀγαθό Δεσπότη καί ἂν ἀκόμα εἶναι θλιβερά. Γιατί ὅλα γίνονται μέ δίκαιη κρίση καί δέν παραβλέπει ὁ Θεός πού εἶναι τόσο σπλαχνικός οὔτε τήν παραμικρὴ θλίψη μας.

Πολλές φορές ὅμως ἀμφιβάλει κανεῖς μέσα του λέγοντας: «Ἐφόσον στίς συμφορές πού τόν βρίσκουν ἁμαρτάνει κανεῖς ἀπὸ τῆς θλίψης του, πῶς μπορεῖ νά πιστεύει ὅτι ἂν δέν συμβαίνουν εἶναι γιά τό συμφέρον του»; Δέν θ' ἁμαρτάνουμε στίς συμφορές πού μᾶς συμβαίνουν, ἀδελφοί μου, ἂν δέν μᾶς ἔλειπε τόσο ἡ ὑπομονὴ καί ἂν δέν ἀρνούμασταν νά ὑποφέρομε μιά μικρὴ θλίψη ἢ νά πάθουμε κάτι ἀπροσδόκητο. Γιατί ὁ Θεός ποτέ δέν ἐπιτρέπει νά μᾶς συμβεῖ κάτι πού ξεπερνᾷ τίς δυνάμεις μας, ὅπως εἶπε καί ὁ Ἀπόστολος: «Εἶναι ἀξίопιστος ὁ Θεός καί δέν θά ἐπιτρέψει πειρασμό μεγαλύτερο ἀπὸ τίς δυνάμεις σας» (Α' Κορ. 10,13). Ἀλλά ἐμεῖς εἴμαστε πού δέν ἔχουμε ὑπομονή, πού δέν θέλουμε λίγο νά κοπιᾶσουμε καί πού δέν δεχόμαστε τίποτα μέ ταπεινώση. Γι' αὐτό συντριβόμαστε καί ὅσο φροντίζουμε νά ξεφύγουμε τοὺς πειρασμούς, τόσο φορτωνόμαστε ἀπ' αὐτοὺς καί χάνουμε τήν ὑπομονὴ μας καί δέν μπορούμε νά λυτρωθοῦμε ἀπ' αὐτοὺς.

Πολλοὶ ἄνθρωποι γιά πολλοὺς λόγους κολυμποῦν στή θάλασσα. Μερικοὶ ἀπ' αὐτοὺς ξέρουν πραγματικά καλό κολύμπι καί ὅταν ἔρχεται καταπάνω τους τό κύμα, σκύβουν καί λουφάζουν ἀπὸ κάτω του μέχρι νά περάσει. Ἐτσι ἐξακολουθοῦν νά κολυμποῦν ἀκίνδυνα. Ἄν ὅμως θελήσουν ν' ἀντισταθοῦν, τό κύμα τοὺς σπρώχνει ἔξω καί τοὺς ἐσφενδονίζει πολὺ μακριά. Πάλι, μόλις ἀρχίσουν νά κολυμποῦν ἔρχεται καταπάνω τους ἄλλο κύμα. Ἄν πάλι ἀντισταθοῦν, πάλι τό κύμα θά τοὺς σπρώξει καί θά τοὺς πετάξει ἔξω καί τό μόνο πού κατορθώνουν εἶναι νά συντριβόνται, χωρίς καθόλου νά προχωροῦν. Ἄν ὅμως, ὅπως εἶπα, σκύψουν καί ταπεινωθοῦν κάτω ἀπὸ τό κύμα, αὐτό περνᾷ χωρίς νά τοὺς κάνει κακό. Ἐξακολουθοῦν τότε νά κολυμποῦν ὅσο θέλουν καί τελειώνουν τῆ δουλειά τους. Τό ἴδιο συμβαίνει καί μέ τοὺς πειρασμούς. Ἄν κανεῖς βαστάσει τόν πειρασμό μέ ὑπομονὴ καί ταπεινώση, τόν ξεπερνᾷ χωρίς νά πάθει κακό. Ἄν ὅμως παραμείνει μέ τήν καρδιά γεμάτη λύπη καί ταραχὴ καί θεωρώντας καθέναν αἴτιο τοῦ κακοῦ πού τοῦ συμβαίνει, κολάζει τόν ἑαυτόν του, φορτώνοντας πάνω του τόν πειρασμό. Ἐτσι ὄχι μόνο δέν ὠφελεῖται ἀπ' αὐτόν, ἀλλά καί βλάπτεται.

(συνεχίζεται)

* Ἐκ τοῦ βιβλίου «Ἀββᾶ Δωροθέου Ἔργα Ἀσκητικά».

St Andrew's Greek Orthodox Theological College

THEOLOGICAL EDUCATION FOR THE GENERAL PUBLIC 2004

At one of its most important meetings since the opening of the College in 1986, the Faculty of St Andrew's Greek Orthodox Theological College has, with the encouragement and blessing of its Dean, His Eminence Archbishop Stylianos, passed a series of resolutions which will see a major expansion of the College's educational outreach to the laity.

St Andrew's Greek Orthodox Theological College is pleased to announce the creation of theological education programs for the general public. As of 2004, the College is offering a graduate-level program of theological study intended for men and women who wish to prepare themselves for church service outside the ordained ministry in such fields as religious education, or who would benefit professionally from a formal qualification in theological studies. It is also appropriate for those seeking personal enrichment.

Men or women who hold a three-year tertiary qualification in a non-theological discipline can formally enrol in the Sydney College of Divinity Master of Arts (Theological Studies) program.

The Sydney College of Divinity Master of Arts (Theological Studies) is the official name of the degree in which a student can formally enrol. However, a student can exit with a Graduate Certificate (Theological Studies) or a Graduate Diploma of Arts (Theological Studies) according to the number of course units that are completed. Or, of course, a student may go right through and exit with a Master of Arts (Theological Studies).

Limited places are also provided in the graduate certificate level course units for those who do not have formal entry qualifications but who still wish to participate as audi-

tors. Auditors will not be required to submit written assignments for assessment but will receive a St Andrew's Theological College Testamur once they have satisfactorily participated in the four vacation schools.

The four foundational course units (i.e. Graduate Certificate/Testamur level) are offered only via one six-day intensive vacation school for each course unit. All remaining course units are offered during the normal course of either semester 1 or semester 2. Timetables for each semester are usually available three months in advance of the semester.

The full Master of Arts program normally extends for one-and-a-half years (full-time) and no more than three years (part-time). Students enrolling in the graduate program who intend to exit at the Graduate Diploma of Arts or Master of Arts level should plan, if at all possible, to complete the four foundational course units within one year. The Theological College requires that all students and auditors must complete the four foundational course units within two years of enrolling.

The four foundational course units which make up the Graduate Certificate of Theology or the St Andrew's Theological College Testamur will be offered during the following dates in the 2004 academic calendar:

Introducing Theology 12-17 January 2004

The Liturgy and the Church Year 19-24 January 2004

Introduction to Biblical Hermeneutics 5-10 July 2004

The Orthodox Church in the Modern World 12-17 July 2004.

The Theological College intends to offer these vacation schools each year during school/university holiday periods.

All classes are conducted on campus at 242 Cleveland Street [near corner of Cleveland and Regent Streets], Redfern NSW. The Theological College is located on the same premises as the Central Office of the Greek Orthodox Archdiocese and the Cathedral of the Annunciation.

Interstate students will need to arrange their own accommodation. University of Sydney Residential Colleges offer accommodation facilities which are within walking distance of the Theological College. Contact Darlington House (02 9351 3322), International House (02 9950 9800), or Wesley College (02 9565 3377), for further details. Bookings should be made as early as practicable.

Refreshments will be provided each day, and lunch Monday through Friday (included in the base cost).

Each course unit/vacation school has a base cost. Students formally enrolled in the graduate program are also required to pay Sydney College of Divinity fees. Students simply participating as auditors will receive the St Andrew's Theological College Testamur upon completion of the four

Ἡ Δυτική πλευρά τοῦ κτηρίου μετὰ τῆς αὐλῆς τῆς Θεολογικῆς μας Σχολῆς τοῦ Ἁγίου Ἀποστόλου Ἀνδρέου στό Σύννεῦ Ν.Ν.Ο.

Α' ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΙΚΗ ΠΕΡΙΦΕΡΕΙΑ
Κίνηση του Σεβασμιωτάτου 'Αρχιεπισκόπου
κ.κ. Στυλιανού

Κατά τόν μήνα 'Ιούλιον ὁ Σεβασμιώτατος:

–'Εδέχθη σέ ἐθιμοτυπική επίσκεψη τόν Ἐμπορικό Ἀκόλουθο, Πρόξενο κ. Στέφ. Βουδούρη μετά τῆς συζύγου του (3-7-03).

–'Ανεγνώσθη εἰς τό ἐν Ἐρεσῶ Μυτιλήνης Εἰδικό Συνέδριον γιά τόν Ἅγιο Ἀνδρέα Κρήτης, ἡ συμβολή πού εἶχε ὑποσχεθεῖ νά κάμει ὁ Σεβασμιώτατος μέ θέμα: «Ποίηση καί Δόγμα...». Καί ἐπειδή δέν μπόρεσε νά μεταβεῖ αὐτοπροσώπως, τήν ἀνέγνωσε εὐγενῶς ὁ διαπρεπῆς Καθηγητής τοῦ Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης κ. Ἰωάννης Φουντούλης (4-7-03).

–Συμπροσευχηθεῖς ἀπό τοῦ ἱ. Βήματος κατά τήν Θ. Λειτουργία, ἐτέλεσε ἐν συνεχείᾳ τήν Ἀρτοκλασία τῆς Κεντρικῆς Φιλοπτώχου ἐν τῷ ἱ. Καθεδρικῷ Ναῶ, ἐπί τῆς μνήμης τῶν προστατῶν Αὐτῆς Ἁγίων Ἀναργύρων, καί ὠμίλησε καταλλήλως διά τήν δρᾶσιν τῶν εὐλογημένων αὐτῶν γυναικῶν τῆς Ἐκκλησίας, αἱ ὁποῖαι συγκροτοῦνται εἰς Ἀδελφότητα –ὄλως ἀνιδιοτελῶς– φιλανθρωπικοῦ καί φιλογενοῦς ἔργου, εἰς οὐδέν ἄλλο ἀποβλέπουσαι παρά εἰς τήν δόξαν τοῦ Θεοῦ καί τήν δωρεάν προσφοράν πάσης δυνατῆς βοήθειας εἰς τό κοινωνικόν σύνολον, διό καί «ἀνάργυρος» ἡ προσφορά τῶν. Ἐπ' εὐκαιρία, ἐδήλωσεν ὁ Σεβασμιώτατος ἐκ νέου τήν ἀπόφασιν τῆς Ἱεράς Ἀρχιεπισκοπῆς νά ἀφιερῶσει τό πρῶτο Εἰδικόν ἐν Αὐστραλία Συνέδριον πρὸς τιμῆν τῶν Γυναικῶν τῆς Ἐκκλησίας (Πρεσβυτερῶν καί Φιλοπτώχων Ἀδελφοτήτων ἢ ἄλλων ἀναλόγων γυναικείων Σωμάτων ὑπὸ τήν εὐθύνην τῆς Ἐκκλησίας), τό ὁποῖον Συνέδριον θά ἀποτελεῖ καί τήν κορυφαίαν ἐκδήλωσιν ὀλοκλήρου τοῦ ἔτους 2005, ἐφ' ὅσον, Θεοῦ εὐδοκοῦντος, κατά τό ἔτος ἐκεῖνο θά ἔχει συμπληρώσει καί 30ετίαν ὅλην Ποιμαντορίας ἐν Αὐστραλία ὁ σημερινός Ἀρχιεπίσκοπος. Ἐπηκολούθησε Γεῦμα παρά τῆς Κεντρικῆς Φιλοπτώχου, τά ἔσοδα τοῦ ὁποίου καί τήν φοράν αὐτήν διετέθησαν ὑπέρ τῶν ἀναγκῶν τῆς

Θεολογικῆς μας Σχολῆς. Τό ἑσπέρας παρεκάθησε, μετά τοῦ ζεύγους τῶν ἀνεψιῶν τοῦ Ἱατρῶν Σπύρου καί Φρίντας Μυγιάκη, εἰς Δεῖπνον πρὸς τιμῆν τῶν ἀπὸ τό ζεῦγος Π. καί Ἑλ. Κουμπή εἰς τό ὁποῖον παρεκάθησε καί ὁ διακεκριμένος Καθηγητής καί Ἐρευνητής Ἀνοσιολογίας κ. Ἀριστ. Κριλῆς, παρά τῷ ὁποίῳ καί ἐθήτευσεν τό ἐν λόγῳ ζεῦγος (6-7-03).

–Καθ' ὅλη τήν διάρκεια τῆς ἡμέρας συνειργάσθη ἐντόνως μετά τῶν ἐν τῇ Θεολογικῇ Σχολῇ Ἐπιστημόνων συνεργατῶν τοῦ πρὸς ταχυτάτην καί ἀποτελεσματικὴν ἀντιμετώπισιν τοῦ παρά τοῦ κατεγνωσμένου Αὐστραλοῦ Οὐνίτου **Rev. Lawrence Cross** κινήματος διεθνῶν ἐν Αὐστραλία Συνεδρίων, ὑπὸ τόν ὄλως χαρακτηριστικόν τίτλον «Lumen Orientale», διά τήν προβολήν καί εἰς τοὺς Ἀντίποδας τῆς Οὐνίας, τῆς ὁποίας οὔτε τό ὄνομα, ὡς ἦτο φυσικόν, δέν ἐγνώριζον οἱ ἐνταῦθα Ὅμογενεῖς Πολιτικοί, μήτε καί ὁ φιλέλληνας Πολιτειακός Πρωθυπουργός κ. Bob Carr. Δοθέντος δέ ὅτι ἐφέτος τό ἐν λόγῳ Συνέδριον ἔτυχε ἰδιαιτέρας προσοχῆς ἀπὸ τήν Διπλωματία τοῦ Βατικανοῦ, ἐφ' ὅσον θά ἤρχετο αὐτοπροσώπως ὁ Πρόεδρος τοῦ ἐπὶ τῆς Παγχριστιανικῆς ἐνότητος Ποντιφικικοῦ Συμβουλίου, Καρδινάλιος Walter Kasper, μέχρι πρό τινος Συμπρόεδρος τοῦ Σεβασμιωτάτου εἰς τόν Ἐπίσημον Θεολογικόν Διάλογον, φυσικόν ἦτο ὁ κ. Carr, καταλλήλως παρακληθεῖς, νά παραχωρήσει χάριν τῶν Συνέδρων εἰδικὴν δεξίωσιν. Κατόπιν ὁμως τοῦ ἐτοιμασθέντος ἐνημερωτικοῦ κειμένου, τό ὁποῖον ἐξεπονήθη, ὡς εἰπομεν, ἀπὸ τήν Θεολογική μας Σχολή ὡς background information (σύντομη διαφωτιστικὴ ἔκθεσις) περὶ τῆς Οὐνίας καί τοῦ συναφοῦς **προσηλυτισμοῦ** εἰς βάρους τῶν Ὁρθοδόξων, ἡ ὁποία καί ἐστάθη ὁ κυριώτερος λόγος νά ναυαγήσει ἐν Βαλτιμόρη τό ἔτος 2000 ὁ Θεολογικός οὗτος Διάλογος καί νά παραιτηθεῖ τελείως ἐξ αὐτοῦ διαμαρτυρόμενος ἐντόνως ὁ Σεβασμιώτατος, τόσοσιν ὁ Ὅμογενής Ὑπουργός κ. Χατζηστέρργος ὅσον καί ὁ κ. Carr, δέν παρέστησαν αὐτοπροσώπως, διά λόγους ἀρχῆς νά μὴ ἀναμιγνύονται ὡς ὑπεύθυνοι πολιτικοὶ ἄνδρες, εἰς ἀμφιλεγόμενα θέματα καί κινήματα ἐν γένει (7-7-03).

–'Αποκαλύφθηκε διά πολλῶν στοιχείων ἡ συνομοσία τοῦ Βοηθοῦ Ἐπισκόπου Ἀριανζοῦ Ἰωσήφ, μέ πρόσωπα τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου καί δὴ μέ τόν Ἀρχιγραμματεῦντα Μητροπολίτη Φιλαδελφείας Μελίτων, πού ὠδήγησε στήν πρωτοφανῆ ἐγκατάλειψη ὄλως αἰφνιδιαστικά, συγκεκριμένων ὑποχρεώσεων καί καθηκόντων ἀπὸ μέρους τοῦ ἐν λόγῳ Βοηθοῦ Ἐπισκόπου. Καί ἐνῶ ἐξαπάτησε τό Κεντρικὸ Γραφεῖο Σύνδνεῦ ὅτι πηγαίνει ἀπλῶς στήν ἐτήσια ἀδειά του, ἀπὸ τηλεφώνων πληροφοροῦσε πολλοὺς ἐν Μελβούρνη γνωστούς καί φίλους του, ὅτι σέ λίγο θά ἐπέστρεφε Μητροπολίτης! Τό χειρότερον ὅμως εἶναι ὅτι ἄφησε νά περάσει ἀνεκμετάλλευτη ἡ γιά τρίτη φορά δοθεῖσα παράτασις –κατόπιν προσωπικῆς παρακλήσεως καί ἐγγυήσεως του– γιά ἐπιβαλλόμενες βασικὲς διορθώσεις στὸν Ναὸ Ἁγ. Ἀντωνίου καί στό παρακείμενον χώλ τῆς Κοινότητος-Ἐνορίας Sunshine, μόλις δέ «στό παρά πέντε» πρόλαβε ἡ ἱ. Ἀρχιεπισκοπὴ τίς μπουλντοῦζες πού θά κατεδάφιζαν τά ἐν λόγῳ ἐκκλησιαστικά ἀκίνητα, πρὸς ἐξευτελισμὸν τοῦ Ἑλληνορθοδόξου ὀνόματος σ' ὀλόκληρη τήν Αὐστραλία μέ τά media ἀλλὰ καί διεθνῶς.

Ἄρχίζει λοιπὸν ἀπὸ σήμερον ἕνας ἀπρόβλεπτος Μαραθῶνιος ὑπευθύνων ἐνεργειῶν τῆς ἱ. Ἀρχιεπισκοπῆς, νά

vacation schools and no additional fees beyond the base cost are required. Details are available for the Registrar.

Application forms are downloadable from the website at www.sagotc.orthodox.nsw.edu.au or by request made to the Registrar. Completed applications must be received by no later than Monday 10 November 2003. Applicants will be informed of offers for enrolment by Monday 17 November 2003. Acceptance of offers must reach the Registrar by Friday 28 November 2003, accompanied by Sydney College of Divinity fees (if applicable) and the base cost for each January vacation school which is to be undertaken. Payment for July vacation schools must be made by Friday 14 May 2004.

Need more information?

Contact the Registrar. Tel. (02) 93196145 Fax. (02) 93194281 Email. sagotc@bigpond.net.au

Whilst every effort is made to avoid changes to this information, published details may be altered, without notice, at any time. The Theological College reserves the right to withdraw or amend any part of its program without prior notice.

ἀναχαίτσει άνιέρες ένεργείες τοϋ έν λόγω άποστάτου και άχαρίστου ρασοφόρου, αλλά και έγκαιρου ένημερώσεως τοϋ έν Φαναρίω Σεπτοϋ Κέντρου, για τίς όλεθριότατες συνέπειες πού θά είχε ή ύποστήριξη και άντικανονική προστασία ένός τέτοιου άδίστακτου άνάρτου και έωσφορικά φιλόδοξου Κληρικού.

Έδέχθη τό ζεύγος τοϋ π. Βαρβαρή μέ τόν Συμπέθερόν τους κ. Ίω. Μητροθανάση, Πρόεδρο τής Ένορίας-Κοινότητος Leicshardt και συνεζήτησε μαζί τους όλες τίς δυνατότητες άποκαταστάσεως τών διασαλευθέντων έκκλησιαστικών πραγμάτων εις τήν Ένορία-Κοινότητα Kogarah, άπό τής όποιας όριστικώς πλέον ό π. Βαρβαρή άπομακρύνεται διά ποιμαντορικής άποφάσεως τοϋ Άρχιεπισκόπου, άνεξαρτήτως άπό τό πόρισμα τής Έπιτροπής Έμπειρογνωνόμων, έν σχέσει μέ τίς νομικές και οικονομικές έκκρεμότητες στήν έν λόγω Ένορία-Κοινότητα.

Ό π. Βαρβαρή έδήλωσε ότι προτιμά άπό τόν Ίανουάριον 2004 νά είναι συνταξιούχος, φεύγοντας και άπό τήν θέση Συντονιστοϋ εις τά Σχολεία τής Ένορίας-Κοινότητος, μέ τήν λήξη τοϋ σχολικού έτους τόν Νοέμβριον 2003, θά χρησιμοποιείται δε όπουδήποτε τόν χρειάζεται ή Έκκλησία, προκειμένου νά ήσυχάσει και νά άποκαταστήσει «τήν τιμή τοϋ όνόματός του», όπως έδήλωσε. Τοϋ έδηλώθη ότι θά τοϋ άποσταλεί άνάλογη Ποιμαντορική Έπιστολή, ή όποία και τοϋ έδόθη όλίγας ήμέρας άργότερον (9-7-03).

–Έκήδευσε, έν μέσω πλήθους θαυμαστών και φίλων, μαζί μέ τά τέκνα και τήν σύζυγό του, τόν επί 27 χρόνια Πρωτοψάλτη τοϋ Ί. Ναοϋ Άγ. Πάντων Belmore, άείμνηστο Ν. Μιχαλόπουλο, τοϋ όποιου έπλεξε άνάλογο και όφειλετικό έγκώμιο ως Ποιμενάρχης του.

Προήδρευσε συνεδριάσεως τοϋ Καθηγητικού Συλλόγου τής Θεολογικής Σχολής και ένημέρωσε τό Σώμα διά τίς άπαραδέκτες ένεργείες εις Μελβούρνη τοϋ Άριανζοϋ Ίωσήφ, νά ιδρύσει μέ τόν Prof. Rev. Grieben, τήν Prof. Dorothy Lee και άλλους στο πλαίσιο τής United Theological Faculty, δήθεν «ύπό τήν έμπνευση» τής έν Σύδνεϋ Θεολογικής Σχολής μας «Independent Institute for Orthodox Studies» μέ τήν έκδηλη φιλοδοξία νά όνομασθεί «Καθηγητής» ό γενόμενος πρό τινος Διδάκτωρ Φιλοσοφίας άπό τό Flinders University Άδελαΐδος Άριανζοϋ Ίωσήφ.

Όμως, τόσον σ' αυτή τήν πονηρή πρωτοβουλία, όσο και πρόσ τίς Ούνιτικές δραστηριότητες τοϋ Rev. Lawrence Cross, μέ τήν προστασία μάλιστα τοϋ

Καρδινάλιου W. Kasper, άγανάκτησαν όλοι οι διδάσκοντες και κινητοποιήθηκαν μέ τά ληφθέντα ήδη προστατευτικά μέτρα πρόσ πάσαν κατεύθυνσην.

Έχοροστάτησε και εκήρυξε εις τόν πανηγυρίζοντα Ί. Ναόν Άγίας Εϋφημίας, έν συνεχεία δε παρεκάθησε μετά τών Κληρικών και λοιπών συνεργατών σέ πρόχειρο Δείπνο (10-7-03).

–Έλειτούργησε και εκήρυξε εις τόν Ίερόν Ναόν Παναγίας Σουμελά, Keilor, τελέσας και τό 7ετές μνημόσυνο τοϋ άείμνηστου πρώτου Ίερέως π. Ίωάννου Άϊβαλιώτη. Έπηκολούθησε ό Άγιασμός θεμελιώσεως τοϋ Ένοριακοϋ Κέντρου μέ τήν γνωστήν διαδικασίαν εϋγενούς άμίλλης διά τήν παραλαβήν άπό ενδιαφερομένους τών τριών Μυστηρίων και τής Παλάμης. Ταϋτα έλαβον: Τό 1ον ή κ. Μαρία Ρούσου δολ. 6.000, τό 2ον ό κ. Ίωσήφ Μανατάκης δολ. 3.000, τό 3ον ή κ. Δέσποινα Κόντη δολ. 3.000 και τήν Παλάμη ό κ. Γεώργιος Βρακάς δολ. 1.000. Έν συνεχεία παρετέθη άπό τήν Ένορία επίσημον γεϋμα διά τούς Κληρικούς και λαϊκούς συνεργάτας και τούς δωρητάς τής ήμέρας, αλλά και τοϋ όλου έργου.

Τό άπόγευμα έδέχθη τόν Χρήστον Κόντη και τήν μνηστήν του Ύπαπαντή, μετά τών όποιων και συνεζήτησε τά σχετικά μέ τόν μέλλοντα νά τελεσθεί προσεχώς γάμον των (13-7-03).

–Προήδρευσε Συνάξεως τοϋ Ί. Κλήρου παρόντος και τοϋ Θεοφ. Έπισκόπου Δέρβης και έξέθηκε διά μακρόν τās άπαραδέκτους καταστάσεις πού έχουν δημιουργήσει εις τήν Παροικίαν α) ή συνεχιζόμενη άμετανόητος δραστηριότης τών Ούνιτών έν Αϋστραλία, συντονιζόμενη συστηματικώς άπό έτών άπό τόν γνωστόν Αϋστράλον Ούνιτην Rev. Lawrence Cross, έφέτος δε και μέ τήν επίσημη εϋλογία τοϋ Βατικανοϋ, διά τής ειδικής άποστολής εις τό Συνέδριό των τοϋ Καρδινάλιου Valter Kasper, β) εκ τής άχαρακτιστου συμπεριφοράς και άνταρσίας τοϋ εϋεργετηθέντος επί 16ετίαν άπό τόν έν Αϋστραλία Ποιμενάρχην και συμπατριώτην του, τέως Βοηθόν Έπίσκοπον Άριανζοϋ Ίωσήφ Χαρκιολάκη και, γ) άπό τήν ύποκριτικήν και άνευθυνον συμπεριφοράν τοϋ άνήκοντος πλέον εις τό Πατριαρχείον Άλεξανδρείας και εκεί εις Ίερομόναχον και Άρχιμανδρίτην άνυψωθέντος τέως Μοναχοϋ Θεμιστοκλέους Άδαμοπούλου, ό όποίος, καιτοι διά τούς λόγους πού ό ίδιος γνωρίζει, οϋδέποτε τοϋ επιτρέπεται νά ίεουργει έν Αϋστραλία, εκμεταλλεύεται εκάστοτε τήν παρεχομένην

Στιγμιότυπα άπό τό έτήσιο Γεϋμα τής Κεντρικής Φιλοπτώχου Άδελφότητος Ν.Ν.Ο. επί τή έορτή τών Προστατών τής Άγίων Άναργύρων Κοσμά και Δαμιανοϋ (Σϋδνεϋ 6-7-03).

ἄδειαν πρὸς ἐπίσκεψιν τῶν ἐν Μελβούρνη οἰκείων του καὶ προσπαθεῖ νὰ παραπλανήσῃ Ἱερεῖς καὶ Ἐπισκόπους (14-7-03).

–Ἐδέχθη τὸν ἐκ τῶν Ἀντιπροέδρων τοῦ Ἀρχιεπισκοπικοῦ Συμβουλίου κ. Εὐστ. Παλάση καὶ εἶχε μετ’ αὐτοῦ συνεργασίαν ἐπὶ διαφόρων προγραμμάτων, ὅπως Pronicare, Ἐπιτροπὴ ἐκδόσεως Ἱστορίας τῆς ἐν Αὐστραλίᾳ Ὁμογενείας καὶ Ἐκκλησίας (15-7-03).

–Προήδρευσε Συνάξεως Δοικ. Συμβουλίων, Φιλοπτῶχων Ἀδελφοτήτων, Νεολαίας καὶ ἄλλων ὁμάδων τῆς Ἀ’ Ἀρχιεπισκοπικῆς Περιφερείας, εἰς τὴν Ἐνορία-Κοινότητα Ἀγ. Σπυριδῶνος Kingsford, πρὸς εὐρυτέρα ἐνημέρωση τῶν πιστῶν, Κληρικῶν καὶ Λαϊκῶν, ἐπὶ σπουδαιότητων θεμάτων τοῦ τελευταίου καιροῦ. Ἔτσι, μετὰ τὸν καθιερωμένον σύντομον Ἐσπερινόν καὶ τὴν ἀνάλογη προσλαλία τοῦ Ποιμενάρχου γιὰ τὴν σπουδαιότητα τῆς ἐν λόγῳ Συνάξεως, παρετέθη εἰς ὅλους Δεῖπνο Ἐργασίας καὶ ἐγένετο συστηματικὴ ἐνημέρωσις:

Διὰ τὸ ζήτημα τῆς συντηματικῶς ἀναπτυσσομένης Οὐνίας καὶ τὸ γνωστὸν ἐπιπέδον μετὰ τὴν διὰ παραπλήσεως τῶν ἐμπλοκῶν τῶν τῶν Premier κ. Bob Carr, ὅσον καὶ τοῦ Ὁμογενοῦς Υπουργοῦ κ. Ἰω. Χατζηστέρη, εἰς τὸ ἐν Σύνδνῳ Οὐνιτικὸν Συνέδριόν των Lumem Orientale, διὰ τὸ ὅποιο ἡ Ἱ. Ἀρχιεπισκοπὴ διεμαρτυρήθη ἐντονώτα ὅπως καὶ παλαιότερα, ἐφέτος ὁμως ἔτι περισσότερο λόγῳ τῆς ρηθείσης ἐμπλοκῆς τῶν πολιτικῶν μας, ἀλλὰ καὶ τῆς εἰδικῆς ἀποστολῆς ἐκ τοῦ Βατικανοῦ τοῦ Καρδινάλιου Walter Kasper.

Ἀνεπτύχθη ἐπαρκῶς ἡ ἐπιδιωκόμενη ἐνεργοποίησις τῶν ὑπηρεσιῶν τοῦ Pronicare σὲ ἀποτελεσματικώτερο βαθμό, διὰ συγκροτήσεως κυρίως Ἐπιτροπῶν ἀπὸ Ἱατροῦ καὶ Φαρμακοποιῦ ἐξειδικευμένους εἰς τὸ ἔργον.

Ἀξιολογήθηκε δημοσίᾳ τὸ προσφάτως κυκλοφορηθέν βιβλίον τοῦ κ. Καλδῆ, παρουσία τοῦ συγγραφέως καὶ τοῦ πλέον ἐνθουσιώδους ὕμνητοῦ κατὰ τὴν πρό ἡμερῶν παρουσίαση τοῦ ἐν λόγῳ βιβλίου, Καθηγητοῦ κ. Β. Καραλῆ. Καί, βεβαίως, μετὰ τὸ ἐν λόγῳ βιβλίον δὲν θὰ εἶχε κανένα λόγο νὰ ἀσχοληθεῖ ὁ Σεβασμιώτατος, ἐὰν ἐπρόκειτο ἀπλῶς γιὰ τὴν αὐτοβιογραφία τοῦ κ. Καλδῆ. Ἐπειδὴ ὁμως ὁ ἐν λόγῳ κύριος ὑπεστηρίχθη ἐπὶ 10ετίας ἀπὸ τὴν Κανονικὴ Ἐκκλησία καὶ τὸ ποίμνιόν της, σὲ βαθμὸν νὰ καταρωθῶσι νὰ ἀναδειχθεῖ καὶ ὡς ὁ πρῶτος Ὁμογενῆς Γερουσιαστὴς εἰς τὴν Βουλὴν τῆς Ν.Ν.Ο. καὶ νὰ προβληθεῖ γενικώτερα, ἐνῶ προηγουμένως εἶχε διατελέσει **ἀπηνῆς διώκτης** τῆς Ἐκκλησίας καὶ τῶν πιστῶν αὐτῆς, ἔπρεπε νὰ δοθῶν ἐνώπιόν του καὶ τῆς συζύγου του, καὶ ἐνώπιον τοῦ κ. Καραλῆ, οἱ πραγματικῆς διαστάσεις τῶν πραγμάτων. Διότι διαφορετικὰ ἀδικεῖται κατάφορα τὸ 95% τῶν Ὁμογενῶν πού τὸν ἐστήριξαν, διὰ νὰ τοὺς εἰρωνεύεται ἐκ τῶν ὑστέρων καὶ μετὰ τὸ ἐν λόγῳ βιβλίον (18-7-03).

–Ἐχοροστάτησε καὶ ἐκήρυξε εἰς Ἱ. Ναόν Ἀγ. Νικολάου Marrickville, ἐν τέλει δὲ παρεκάθησε σὲ πρόχειρο κοινὸν πρόγευμα (20-7-03).

–Μόλις ἐπληροφορήθη τὴν ἐν κρυπτῷ καὶ παραβήσῳ, καὶ κατόπιν συνομοτικῶν συνεννοήσεων μετὰ ἀξιωματῶν τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου «ἐκλογὴν» εἰς Μητροπολίτην Νέας Ζηλανδίας τοῦ ἐκ τῶν Βοηθῶν Ἐπισκόπων τοῦ Ἀριανζοῦ Ἰωσήφ, ἔσπευσε νὰ ἐνημερώσῃ μὲν τὸ Σεπτὸν ἐν Φαναρίῳ Κέντρον ὅτι, κατ’ οὐσίαν οὗτος, **ἐξαπατήσας** τὸν ἐνταῦθα Κυριάρχην καὶ Ποιμενάρχην του, κατέστη **φυγᾶς** καὶ **ὑπόδικος**, εἰς δὲ τὸν περὶ οὗ ὁ λόγος ριψάσπιδα καὶ βεβήλωσας ἀρχομανῆ Βοηθὸν Ἐπίσκοπον, ἀπέστειλε Κανονικὴν

Κλήσιν διὰ τοῦ ἐν Κρήτην Μητροπολίτου Ἱεραπύτνης κ. Εὐγενίου (ἐνθα ἡ διαμονὴ τῆς οἰκογενείας τοῦ ρηθέντος), προκειμένου νὰ προσέλθῃ οὗτος καὶ λογοδοτήσῃ διὰ πλήθος ἐκκρεμοτήτων, ἐνώπιον τοῦ **ἐκτάκτως** συγκληθέντος διὰ τὴν 4-8-03 ἐν Σύνδνῳ Ἀρχιεπισκοπικοῦ Συμβουλίου (21-7-03).

–Ἐξεδόθη ὑπεύθυνος Ἀνακοίνωσις τῆς Ἱ. Ἀρχιεπισκοπῆς διὰ τῶν Παροικιακῶν Μέσων Γενικῆς Ἐνημερώσεως, ὡς πρὸς τὴν πρωτοφανῆ εἰς ἀντικανονικότητα («εἰσπήδησιν») τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου εἰς τὰ κυριαρχικά δικαιώματα τοῦ ἐνταῦθα Ποιμενάρχου, διὰ τῆς ὡς ἐγένετο αἰφνιδιαστικῆς καὶ ἐν ἀπολύτῳ ἀγνοίᾳ του «ἐκλογῆς» εἰς Μητροπολίτην Νέας Ζηλανδίας, τοῦ ἐπὶ 16ετίαν ἐνταῦθα εὐεργετηθέντος Βοηθοῦ Ἐπισκόπου Ἀριανζοῦ Ἰωσήφ Χαρκιολάκη.

Ἐνεχώρησαν ἐπιστρέφοντες εἰς Ἑλλάδα, ὁ Σπύρος καὶ ἡ Φρίντα Μυγιάκη, Ἱατροὶ ἀμφότεροι καὶ πρωταγεσπιοὶ τοῦ Σεβασμιωτάτου, μετὰ τὴν 7μηνον ἐνταῦθα (μετὰ τοῦ θυγατρίου των), διὰ μεταπτυχιακὴν ἔρευναν, παραμονὴν των (22-7-03).

–Ἐχοροστάτησε καὶ ἐκήρυξε καταλλήλως κατὰ τὸν Μ. Ἐσπερινόν, εἰς τὸν ἐορτάζοντα Ἱ. Ν. Ἀγ. Παντελεήμονος Goulburn, ἐν συνεχείᾳ δὲ παρεκάθησε μετὰ τοῦ Δοικ. Συμβουλίου καὶ ἄλλων ἐπισήμων, σὲ ἑορτινὸν Δεῖπνον τῆς ἐν λόγῳ Ἐνορίας-Κοινοῦτος (26-7-03).

–Κατὰ τὴν κυριώνυμον ἡμέραν. Ἐπίσης ἐχοροστάτησε καὶ ἐκήρυξε ἐπικαίρως διὰ τὰ συνταραχτικά γεγονότα τῶν τελευταίων ἡμερῶν εἰς τὰς σχέσεις Φαναρίου καὶ Ἱ. Ἀρχιεπισκοπῆς, ἐξ ἀφορμῆς τοῦ ἀφηνιάσαντος τέως Βοηθοῦ Ἐπισκόπου Ἀριανζοῦ Ἰωσήφ Χαρκιολάκη. Παρεκάθησε ἐν συνεχείᾳ εἰς τὸ Ἐπίσημον Γεῦμα, μαζί μετὰ τὸν πλῆθος ἐπισήμων καὶ πιστῶν, ὡμίλησε δὲ καταλλήλως διὰ τὴν σπουδαιότητα τῆς εἰρήνης καὶ ἐνότητος τοῦ λαοῦ τοῦ Θεοῦ, ἡ ὁποία καθίσταται καθημερινῶς περισσότερο ἐπιτακτικὴ διὰ νὰ ἀντιμετωπισθοῦν οἱ συνεχῶς πολλαπλασιαζόμενοι κίνδυνοι ἀπὸ τῆς ἀθεϊστικῆς προπαγάνδης καὶ ἀπὸ τῆς διάφορες κοινωνικῆς μάστιγες τῆς συγχρόνου μακρᾶν τοῦ Θεοῦ ζωῆς (27-7-03).

–Ἐχοροστάτησε καὶ ἐκήρυξε καταλλήλως κατὰ τὸν Μ. Ἐσπερινόν ἐπὶ τῆς μνήμῃ τῆς Ἀγ. Ἐλέσης εἰς τὸν Ἱ. Ναόν Ἐνορίας-Κοινοῦτος Kogarah. Ἀνέπτυξε ἐνώπιον τοῦ πικροῦ ἐκκλησιασματος, τοὺς λόγους διὰ τοὺς ὁποίους δὲν ἦτο πλέον δυνατόν, ἀπὸ καθαρῶς ποιμαντικῆς πλευρᾶς, νὰ ἐπανέλθῃ ὁ π. Ἰω. Βαρβαρῆς ὑπὸ οἰανδήποτε ἰδιότητα εἰς τὸν Ναόν ἢ εἰς τὰ Σχολεῖα τῆς Μεγαλωνύμου αὐτῆς Ἐνορίας-Κοινοῦτος. Ἀνεκοίνωσεν ἐπισήμως ὅτι εἶχε, κατόπιν αἰτήσεως τοῦ π. Βαρβαρῆ, ἰδιαίτερον συνάντησιν τὴν 9ην Σεπτεμβρίου 2003 εἰς τὰ Γραφεῖα τῆς Ἱ. Ἀρχιεπισκοπῆς, κατὰ τὴν ὁποίαν παρέστησαν, ἐκτὸς τοῦ ζεύγους π. Βαρβαρῆ, καὶ ὁ συμπέθερος αὐτῶν κ. Ἰω. Μητροθανάσης καθὼς καὶ ὁ Ἰδιαίτερος τοῦ Σεβασμιωτάτου κ. Δημ. Κυπριώτης. Εἰς τὴν ἐν λόγῳ συνάντησιν ἐγένοντο διάφοροι προτάσεις εἰς τὸν π. Βαρβαρῆ διὰ νὰ τοποθετηθεῖ εἰς ἄλλην ἐν Σύνδνῳ Ἐνορία-Κοινότητα, ὥστε καὶ ἡ δική του εἰρήνη μετὰ τῆς οἰκογενείας του νὰ ἀποκατασταθεῖ εὐχερέστερα, ἀλλὰ καὶ ὁ κόσμος τῆς περιοχῆς Kogarah νὰ ἡρεμήσῃ ἐπιτέλους γιὰ τὸ καλὸ ὅλων. Ὁ π. Βαρβαρῆς, γνωρίζων τὸ ἀπόλυτον δικαίωμα τοῦ Ποιμενάρχου νὰ καθορίζει ποῦ ὁ ἐκάστοτε Ἱερεὺς θὰ ὑπηρετεῖ, ἐδήλωσε ὅτι προτιμᾷ, μετὰ τὴν ὀριστικὴν ἀποχωρησὴν του καὶ ἀπὸ τὴν θέσιν Συντονιστοῦ εἰς τὰ Σχολεῖα, τέλος Νοεμβρίου 2003, νὰ ἐισέλθῃ εἰς τὴν τάξιν τῶν συνταξιούχων καὶ νὰ παραμένῃ εἰς τὴν διάθεσιν τῆς

Ἰ. Ἀρχιεπισκοπῆς, ἀναπληρῶν ἀπουσιάζοντας ἱερεῖς ἢ καὶ νὰ διέρχεται, ὅσο ἐπιθυμῆι διάστημα, εἰς τὴν Γενέτειρα. Τὴν αὐτὴν ἡμέρα ὁ Σεβασμιώτατος ἔδωκε καὶ τὴν σχετικὴ ἐπιστολὴ εἰς τὸν π. Βαρβαρῆ, διὰ τῆς ὁποίας καὶ γραπτῶς πλέον ἔχει τὴν ἐκ τοῦ Ποιμενάρχου του ληφθεῖσαν ὀριστικὴν ἀπόφασιν ἐπὶ τοῦ θέματος.

Ἐπηκολούθησε τὸ Δεῖπνο τῆς Φιλοπτώχου, εἰς τὸ ὁποῖον μετὰ τοῦ Σεβασμιωτάτου παρεκάθησαν καὶ πολλοὶ Κληρικοί, καθὼς καὶ πλῆθος κόσμου, οἱ ὁποῖοι συνεχίζουσι νὰ στηρίζουσι συγκινητικῶς τὸ ἔργον τῶν Κυριῶν καὶ Δεσποινίδων τῆς ἐν λόγῳ Φιλοπτώχου (31-7-03).

Β' ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΙΚΗ ΠΕΡΙΦΕΡΕΙΑ **Κίνηση τοῦ Θεοφιλεστάτου Ἐπισκόπου** **Δέρβης κ. Ἰεζεκιήλ**

Κατὰ τὸν μῆνα Ἰούλιον ὁ Θεοφιλέστατος:

—Τὸ πρωῒ ἐλειτούργησε καὶ ἐκήρυξεν εἰς τὸν πανηγυρίζοντα Ἱερὸν Ναὸν τῶν Ἁγίων Ἀναργύρων Oakleigh. Ἐπακολούθησε γεῦμα εἰς τὸ ὅποιο παρεκάθησεν ὁ Θεοφιλέστατος μετὰ τὰ μέλη τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου καὶ τῆς Φιλοπτώχου Ἀδελφότητος.

Τὸ ἑσπέρας ἐχοροστάτησε καὶ ἐκήρυξε κατὰ τὸν πανηγυρικὸν Ἑσπερινὸν εἰς τὸν Ἱ. Ναὸν τοῦ Ἁγ. Νικολάου Yarraville ἐπὶ τῆς μνήμῃ τῆς Τιμίας Ἑσθῆτος τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου ἐν Βλαχέρνοις (1-7-03).

—Τὸ ἑσπέρας προέστη συνεδρίασεως τῆς Ὀργανωτικῆς Ἐπιτροπῆς τῆς Ἐκθέσεως Βιβλίου (2-7-03).

—Τὸ πρωῒ ἐδέχθη τὸν ἀρχιδικαστὴν τῆς Βικτωρίας κ. John H. Phillips (4-7-03).

—Τὸ πρωῒ ἐλειτούργησε καὶ ἐκήρυξεν εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν τῶν Ἁγίων Ἀναργύρων Oakleigh καὶ ἐν συνεχείᾳ παρεκάθησεν εἰς τὸ ἐτήσιον γεῦμα τῆς Φιλοπτώχου εἰς τὴν αἴθουσαν ἀπέναντι τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ.

Μετὰ τὸ γεῦμα παρέστη εἰς ἀπογευματινὸν τέϊον τῆς Φιλοπτώχου Ἀδελφότητος τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ τοῦ Ἁγίου Βασιλείου Brunswick εἰς τὸ Ἑνοριακὸν Κέντρον αὐτοῦ, τὰ ἔσδα τοῦ ὁποίου διετέθησαν εἰς τὴν Ἱεράν Μονὴν Παναγίας Γοργοπηκῆς Geelong διὰ τὴν ἀνέγερσιν τοῦ Καθολικοῦ αὐτῆς (6-7-03).

—Τὸ ἑσπέρας παρέστη καὶ ἐκήρυξε τὴν ἑναρξιν τῶν σεμιναρίων διὰ τοὺς κατηχητάς καὶ κατηχητριάς εἰς τὴν αἴθουσαν τῆς Ἱεράς ἡμῶν Ἀρχιεπισκοπῆς (9-7-03).

—Τὸ πρωῒ ἐδέχθη τοὺς αἰδ. π. Κωνσταντῖνον Ἀποστολλέλην, Ἱερατικῶς Προϊστάμενον καὶ κ. Γ. Κανελοπούλου, Πρόεδρον τῆς Ἑνορίας-Κοινότητος τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου Morwell καὶ συνεζήτησαν θέματα ἀφορῶντα τὴν μισθοδοσίαν τοῦ ἱερέως κ.ἀ. (10-7-03).

—Τὸ ἑσπέρας μετὰ τοῦ αἰδ. π. Ἰορδάνου Κρικέλη καὶ τοῦ κ. Κωνσταντῖνου Κόντη, εἰς τὸ ἀεροδρόμιον τῆς Μελβούρνης, ὑπεδέχθη τὸν Σεβ. Ἀρχιεπίσκοπον ἡμῶν κ. κ. Στυλιανὸν συνοδευόμενον ὑπὸ τοῦ Ἀρχιδιακόνου Σωφρονίου προερχομένους ἐκ Σύδνεϋ (12-7-03).

—Παρέστη συμπροσευχόμενος ἐν τῷ Ἱερῷ Βήματι κατὰ τὴν Θεῖαν Λειτουργίαν τὴν ὁποίαν ἐτέλεσε ὁ Σεβασμιώτατος εἰς τὸν Ἱ. Ναὸν τῆς Παναγίας Σουμελᾶ Keilor καὶ ἐν συνεχείᾳ ἔλαβε μέρος εἰς τὸν Ἀγιασμόν τῆς θεμελιώσεως τοῦ Ἑνοριακοῦ Κέντρου τῆς Ἑνορίας ταύτης (13-7-03).

—Τὸ πρωῒ παρεστη εἰς τὴν ἱερατικὴν σύναξιν εἰς τὴν αἴθουσαν τῆς Ἱεράς ἡμῶν Ἀρχιεπισκοπῆς, ἣ ὁποία ἐγένετο ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου καὶ ἐν συνεχείᾳ ἐσυνώδευσεν τὸν Σεβασμιώτατον ἕως τὸ ἀεροδρόμιον ἀναχωροῦντα διὰ Σύδνεϋ.

Τὸ ἑσπέρας εἰς τὴν αἴθουσαν τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς παρέστη εἰς συνεδρίασιν τῆς Κεντρικῆς Νεολαίας (14-7-03).

—Τὸ ἑσπέρας εἰς τὴν αἴθουσαν τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς προέστη συνεδρίασεως τῆς Κεντρικῆς Φιλοπτώχου (15-7-03).

—Τὸ ἑσπέρας παρέστη εἰς συνεδρίασιν τῆς Ὀργαν. Ἐπιτροπῆς τοῦ 8ου Τοπικοῦ Συνεδρίου Νεολαίας (16-7-03).

—Ἐλειτούργησε καὶ ἐκήρυξεν εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν τῶν Εἰσοδίων τῆς Θεοτόκου North Balwyn ἐπὶ τῆς μνήμῃ τῆς Ἁγίας Μαρίνης (17-7-03)

—Ἐλειτούργησε καὶ ἐκήρυξεν εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν τοῦ Ἁγίου Εὐσταθίου South Melbourne καὶ ἐτέλεσεν τὸ μνημόσυνον διὰ τοὺς πεσόντας κατὰ τὴν εἰσβολὴν εἰς Κύπρον, παρουσίᾳ τοῦ ἐντιμ. Γενικοῦ Προξένου κ. Ἐ. Κουβαριτάκη καὶ τῶν μελῶν τῆς ΣΕΚΑ (20-7-03).

—Τὸ πρωῒ ἐπεσκέφθη τὸ Κολλέγιον τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου Preston ἐπὶ τῆς ἐνάρξει τοῦ τρίτου διμήνου καὶ ὠμίλησε καταλλήλως εἰς τὰ παιδιὰ.

—Τὸ ἑσπέρας ἐχοροστάτησε καὶ ἐκήρυξε κατὰ τὸν πανηγυρικὸν Ἑσπερινὸν τῆς Ἁγίας Μαρκελλῆς τῆς Χιοπολίτιδος εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν τῶν Ἁγίων Ραφαήλ, Νικολάου καὶ Εἰρήνης Bentleigh (21-7-03).

—Ἐλειτούργησε ὡς ἀπλοῦς ἱερεὺς εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν τοῦ Ἁγίου Εὐσταθίου South Melbourne ἐπὶ τῆς μνήμῃ τοῦ Ἁγίου ἐνδόξου Προφήτου Ἰεζεκιήλ καθ' ἣν ἄγει τὰ ὀνομαστήριά του (23-7-03).

—Τὸ ἑσπέρας εἰς τὸ ἐστιατόριον Sansi παρεκάθησεν εἰς δεῖπνον ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῶν ὀνομαστηρίων του μετ' ὄλου τοῦ ἱεροῦ Κλήρου (24-7-03).

—Τὸ ἑσπέρας ἐχοροστάτησε καὶ ἐκήρυξε κατὰ τὸν πανηγυρικὸν Ἑσπερινὸν εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν τῆς Ἁγίας Παρασκευῆς St. Albans (25-7-03).

—Τὸ πρωῒ ἐλειτούργησε καὶ ἐκήρυξεν εἰς τὸν πανηγυρίζοντα Ἱ. Ναὸν τῆς Ἁγίας Παρασκευῆς St. Albans καὶ ἐν συνεχείᾳ παρεκάθησεν εἰς γεῦμα τῆς Φιλοπτώχου εἰς τὴν αἴθουσαν παραπλευρῶς τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ.

—Τὸ ἑσπέρας ἐχοροστάτησε καὶ ἐκήρυξε κατὰ τὸν πανηγυρικὸν Ἑσπερινὸν εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν τοῦ Ἁγίου Παντελεήμονος Dandenong (26-7-03).

—Τὸ πρωῒ ἐλειτούργησε καὶ ἐκήρυξεν εἰς τὸν πανηγυρίζοντα Ἱερὸν Ναὸν τοῦ Ἁγίου Παντελεήμονος Dandenong. Κατὰ τὴν Θεῖαν Λειτουργίαν παρέστη καὶ ὁ Ὑπουργὸς τῆς Βικτωριανῆς Κυβερνήσεως κ. Ἰωάννης Πανταζόπουλος.

—Τὸ ἀπόγευμα εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν τοῦ Ἁγίου Βασιλείου Brunswick ἐτέλεσε τὴν βάπτισιν τοῦ ἐγγονοῦ τοῦ αἰδ. π. Ἀθανασίου Τριανταφύλλου, υἱοῦ τοῦ Κωνσταντῖνου, εἰς τὸ ὁποῖον ἐδόθη τὸ ὄνομα Ἀθανάσιος. Διεβίβασε δὲ πρὸς τοὺς γονεῖς τὰς εὐχὰς καὶ τὰ συγχαρητήρια τοῦ Σεβ. Ἀρχιεπισκόπου ἡμῶν (27-7-03).

—Τὸ ἑσπέρας εἰς τὸ ἐστιατόριον Metropol παρεκάθησεν εἰς δεῖπνον τῆς Κεντρικῆς Φιλοπτώχου ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς ὀνομαστικῆς του ἑορτῆς (28-7-03).

—Τὸ πρωῒ ἐδέχθη τὸν αἰδ. π. Διονύσιον Ράλλην καὶ μέλη τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Συμβουλίου τῆς Ἑνορίας τῆς Ἁγίας Τριάδος Richmond καὶ συνεζήτησε μετ' αὐτῶν θέματα ἀφορῶντα τὴν ἐν λόγῳ Ἑνορίαν.

—Τὸ ἑσπέρας προέστη συνεδρίασεως τῆς Ὀργανωτικῆς Ἐπιτροπῆς τῆς Ἐκθέσεως Βιβλίου (29-7-03).

—Τὸ ἀπόγευμα παρουσίᾳ τοῦ κ. Κωνσταντῖνου Κόντη, Προέδρου τῆς Ἐνώσεως Ἑνοριῶν καὶ Κοινοτήτων, ἐδέχθη τὰ μέλη τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ Ἁγίου Ἀντωνίου Sunshine καὶ συνεζήτησε μετ' αὐτῶν θέματα ἀφορῶντα τὴν ἐν λόγῳ Ἑνορίαν (30-7-03).

Γ' & Ε' ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΙΚΗ ΠΕΡΙΦΕΡΕΙΑ

Κίνηση του Θεοφιλεστάτου Ἐπισκόπου Δουραλίου κ. Νικάνδρου

Κατά τὸν μῆνα Ἰούλιον ὁ Θεοφιλέστατος:

–Ἐχοροστάτησε καὶ ἐκήρυξε, κατὰ τὴν Θεϊαν Λειτουργίαν τῆς ἑορτῆς τῶν Ἁγίων Ἀναργύρων Κοσμᾶ καὶ Δαμιανοῦ, εἰς τὸν Ἱερόν Ναόν Ἁγίου Παντελεήμονος Glenleg, μετὰ δέ τὸ πέρασ αὐτῆς ἐτέλεσε τὸν Ἁγιασμόν ἐπὶ τῇ ἐνάρξει τοῦ μηνός. Τό ἑσπέρας προήδρευσε τῆς συνεδριάσεως τῆς Κεντρικῆς Φιλοπτώχου Ἀδελφότητος (1-7-03).

–Παρηκολούθησε τὴν συνεδρίαν τῆς Διακοινοτικῆς (2-7-03).

Προήδρευσε συνεδριάσεως τῆς Κεντρικῆς Νεολαίας, κατὰ τὴν ὅποιαν συνεζητήθησαν ὀργανωτικὰ θέματα τοῦ ἐπικειμένου Περιφερειακοῦ Συνεδρίου Νεολαίας (3-7-03).

–Προήδρευσε συνεδριάσεως τοῦ ἐν Ἀδελαιδι Πρωτοβαθμίου Πνευματικῆς Διακαστηρίου.

–Τό ἑσπέρας προήδρευσε συνεδριάσεως τῆς Ὄργανωτικῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ εἰρημένου Περιφερειακοῦ Συνεδρίου Νεολαίας (4-7-03).

–Ἐλειτούργησε καὶ ἐκήρυξεν εἰς τὸν Ἱερόν Ναόν Ἁγίου Γεωργίου Thebarton καί, στή συνέχεια, εὐλόγησε τράπεζαν, εἰς τὴν Ἑνοριακὴν-Κοινοτικὴν αἴθουσαν, παρατεθεῖσαν ὑπὸ τοῦ Δ. Συμβουλίου καὶ τῆς Φιλοπτώχου Ἀδελφότητος τῆς Ἑνορίας-Κοινοτικῆς, ὑπὲρ τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Ἀποστόλου Ἀνδρέου, μεταφέρων τὰς εὐχὰς, εὐλογίας καὶ εὐχαριστίας τοῦ Σεβασμιωτάτου.

–Τό ἀπόγευμα παρέστη, μετὰ τοῦ εὐρισκομένου ἐν Ἀδελαιδι Θεοφ. Ἐπισκόπου Μαδαγασκάρης κ. Νεκταρίου, εἰς ἐκδήλωσιν (BBQ, παιγνίδια καὶ ἀθλήματα, ὁμιλία καὶ συζήτησις, ἐνημέρωσις διὰ τὸ ἐπιτελούμενον εἰς Ἱεραποστολὴν Μαδαγασκάρης ἔργον) τῆς Κεντρικῆς Νεολαίας, ἢ ὅποια ἔλαβε χώραν εἰς τοὺς χώρους τῆς Ἑνορίας Ἁγίου Ἀνδρέου Noarlunga, μέ τὴν γενναίαν βοήθειαν –οἰκονομικὴν καὶ εἰς προσωπικὴν ἔργασίαν– τοῦ Συμβουλίου καὶ τῆς Φιλοπτώχου τῆς Ἑνορίας (6-7-03).

–Ἐλειτούργησε καὶ ἐκήρυξε, κατὰ τὴν Θεϊαν Λειτουργίαν τῆς ἑορτῆς τῆς Ἁγίας Κυριακῆς, εἰς τὸν Ἱερόν Ναόν Ἁγίου Παντελεήμονος Glenelg.

–Προήδρευσε συνεδριάσεως τῆς Ἐπιτροπῆς Ἐξωτερικῆς Ἱεραποστολῆς, εἰς ἣν συμμετέσχε καὶ ὁ Θεοφ. Ἐπίσκοπος Μαδαγασκάρης κ. Νεκτᾶριος (7-7-03).

–Ἐλειτούργησε καὶ ἐκήρυξε, κατὰ τὴν Θεϊαν Λειτουργίαν τῆς ἑορτῆς τῆς Ἁγίας Εὐφημίας, εἰς τὸν Ἱερόν Ναόν Ἁγίου Παντελεήμονος Glenelg (11-7-03).

–Ἐλειτούργησε καὶ ἐκήρυξεν εἰς τὸν Ἱερόν Ναόν Γεννήσεως τοῦ Χριστοῦ Port Adelaide καί, στή συνέχεια, παρεκάθησε, μετὰ τοῦ Θεοφ. Ἐπισκόπου Μαδαγασκάρης κ. Νεκταρίου, εἰς ἀποχαιρετιστήριον ἐπὶ τῇ ἀναχωρήσει τοῦ τελευταίου τράπεζαν, εἰς τὴν Ἑνοριακὴν-Κοινοτικὴν αἴθουσαν, παρατεθεῖσαν ὑπὸ τοῦ Δ. Συμβουλίου καὶ τῆς Φιλοπτώχου Ἀδελφότητος τῆς Ἑνορίας-Κοινοτικῆς, μεταφέρων τὰς εὐχὰς καὶ εὐλογίας τοῦ Σεβασμιωτάτου (13-7-03).

–Ἐδέχθη τὸ στέλεχος τοῦ τοπικοῦ ὑποκαταστήματος τῆς Τραπεζῆς Κύπρου κ. Νικόλαον Ζήνωνος (16-7-03).

–Ἐλειτούργησε καὶ ἐκήρυξε, κατὰ τὴν Θεϊαν Λειτουργίαν τῆς ἑορτῆς τῆς Ἁγίας Μαρίνης, εἰς τὸν Ἱερόν Ναόν Ἁγίου Παντελεήμονος Glenelg.

–Ἐδέχθη τὸν Πρόεδρον τῆς Κυπριακῆς Κοινοτικῆς Νοτίου Αὐστραλίας κ. Μάριον Πανάτσον (17-7-03).

–Ἐσυνόδευσε εἰς τὸ ἀεροδρόμιον τὸν ἀναχωρήσαντα διὰ τὴν ἔδραν του εἰς Μαδαγασκάρην Θεοφ. Ἐπίσκοπον κ. Νεκτᾶριον.

–Προήδρευσε κοινῆς συνεδριάσεως τῆς Ὄργανωτικῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ Περιφερειακοῦ Συνεδρίου Νεολαίας καὶ τοῦ Προεδρείου τῆς Κεντ. Φιλοπτώχου Ἀδελφότητος (18-7-03).

–Ἐχοροστάτησε καὶ ἐκήρυξε κατὰ τὸν Πανηγυρικὸν Ἑσπερινὸν εἰς τὸν ἑορτάζοντα Ἱερόν Ναόν Προφήτου Ἡλιοῦ Norwood, μεταφέρων τὰς εὐχὰς καὶ εὐλογίας τοῦ Σεβασμιωτάτου (19-7-03).

–Ἐλειτούργησε καὶ ἐκήρυξεν εἰς τὸν ὡς ἄνω πανηγυρίζοντα Ἱερόν Ναόν καί, εἰς τὰ πλαίσια τῶν ἐκδηλώσεων τῆς Συντονιστικῆς Ἐπιτροπῆς Κυπριακοῦ Ἀγῶνος, ἐτέλεσε ἐπιμνημόσυνον δέησιν διὰ τὰ θύματα τῆς τουρκικῆς εισβολῆς καὶ θηριωδίας εἰς Κύπρον τὸ 1974, ὁμιλήσας ἐπικαίρως καὶ μεταφέρων τὰς εὐχὰς καὶ εὐλογίας τοῦ Σεβασμιωτάτου. Μετὰ τὸ πέρασ τῆς Θεϊας Λειτουργίας, εὐλόγησε τὴν ἑόρτιον τράπεζαν τῆς πανηγυριζούσης Ἑνορίας-Κοινοτικῆς (20-7-03).

–Ἐλειτούργησε καὶ ἐκήρυξε, κατὰ τὴν Θεϊαν Λειτουργίαν τῆς ἑορτῆς τῆς Ἁγίας Μαρκέλλας, εἰς τὴν Ἱεράν Μονὴν Ἁγίου Νεκταρίου Croydon Park, καί, στή συνέχεια, εὐλόγησε τέιον, εἰς τὴν παρακειμένην αἴθουσαν τῆς Βασιλειάδος, παρατεθέν ὑπὸ τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου καὶ τῆς Φιλοπτώχου Ἀδελφότητος τῆς Ἱεράς Μονῆς, ὑπὲρ τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Ἀποστόλου Ἀνδρέου, μεταφέρων τὰς εὐχὰς, εὐλογίας καὶ εὐχαριστίας τοῦ Σεβασμιωτάτου.

–Ἐδέχθη τὸν κ. Στέφανον Νικολαΐδην, Πρόεδρον τοῦ Συλλόγου Κωνσταντινουπολιτῶν Νοτίου Αὐστραλίας (22-7-03).

–Συμμετέσχε εἰς συνάντησιν ὁμάδος πιστῶν, ἐργαζομένης διὰ τὴν παραγωγὴν βιντεοκασέτας θρησκευτικοῦ περιεχομένου, ἧτις ἔλαβε χώραν εἰς τὸ Ἑνοριακὸν Κέντρον Ἁγίου Δημητρίου Salisbury (24-7-03).

–Ἐτέλεσεν, εἰς τὸν Ἱερόν Ναόν Ἁγίου Σπυρίδωνος Unley, τὴν Ἐξόδιον Ἀκολουθίαν τῆς ἀειμνήστου Δεσποίνης, συζύγου τοῦ ἐπὶ σειρᾶν ἐτῶν ὑπηρετησαντος Ἱεροψάλτου τοῦ ὡς ἄνω Ἱεροῦ Ναοῦ κ. Παναγιώτου Τοῦμπα.

–Ἐχοροστάτησε καὶ ἐκήρυξε, κατὰ τὴν Θεϊαν Λειτουργίαν τῆς ἑορτῆς τῆς Κοιμήσεως τῆς Ἁγίας Ἄννης, εἰς τὸν Ἱερόν Ναόν Ἁγίου Παντελεήμονος Glenelg (25-7-03).

–Ἐλειτούργησε καὶ ἐκήρυξε, κατὰ τὴν Θεϊαν Λειτουργίαν τῆς ἑορτῆς τῆς Ἁγίας Παρασκευῆς, εἰς τὸν Ἱερόν Ναόν Ἁγίου Ἀντωνίου Prospect.

–Ἐχοροστάτησε καὶ ἐκήρυξε κατὰ τὸν Πανηγυρικὸν Ἑσπερινὸν εἰς τὸν ἑορτάζοντα Ἱερόν Ναόν Ἁγίου Παντελεήμονος Glenelg, μεταφέρων τὰς εὐχὰς καὶ εὐλογίας τοῦ Σεβασμιωτάτου (26-7-03).

–Ἐλειτούργησε καὶ ἐκήρυξεν εἰς τὸν ὡς ἄνω πανηγυρίζοντα Ἱερόν Ναόν καί, στή συνέχεια, εὐλόγησε τὴν ἑόρτιον τράπεζαν (27-7-03).

–Προήδρευσε συνεδριάσεως τῆς Ὄργανωτικῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ Περιφερειακοῦ Συνεδρίου Νεολαίας (28-7-03).

–Ἀνεχώρησε διὰ ποιμαντικὴν ἐπίσκεψιν εἰς Darwin.

Παρεκάθησεν εἰς γεῦμα πού τοῦ παρέθεσεν εἰς τὴν οἰκίαν του ὁ Πρόεδρος τῆς Ἑνορίας-Κοινοτικῆς Ἁγίου Νικολάου Darwin κ. Ἰωάννης Νικολάκης (29-7-03).

–Ἐδέχθη τὰς ἐξομολογήσεις τῶν πιστῶν (30-7-03).

–Ἐδέχθη τὰς ἐξομολογήσεις τῶν πιστῶν.

Ἐπεσκέφθη τοὺς ἀσθενεῖς εἰς τὸ Δημόσιον Νοσοκομεῖον τοῦ Darwin (31-7-03).

« ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ »

242 Cleveland Street, Redfern, 2016

Ἐπίσημο ὄργανο τῆς Ἱεράς Ἀρχιεπισκοπῆς Αὐστραλίας

Ἐκδίδεται ἀπὸ Συντακτικὴ Ἐπιτροπὴ

Υπ. ἐκδόσεως: Ἐπίσκοπος Ἀπολλωνιάδος κ. Σεραφεῖμ

Σελιδοποίηση: Οἰκονόμος. π. Ἄγγελος Ἀλιφιερᾶκης

www.voiceoforthodoxy.com/

Ἐκτύπωση: Halkeas Printing Pty Ltd Tel.: 9698 8511